RÖPORTAJ
Kadın Üniversitesi İstemiyoruz

DENEYİM
Me Too, Dayanışma ve Cesaret

Gençliğin Sosyalist Sesi
özgür gençlik
"Anlatılan senin hikayendir."

sayı: 1
kadın
özel sayı
Fiyat: 5 TL

ERKEK EGEMENLİĞİNİ ALTÜST ET!

Dünya

Yakarsa Dünyayı Kadınlar Yakar!

İÇİNDEKİLER

3-4 **Perspektif /** *Erkek Egemenliğini Altüst Et!*

5-6 **LGBTİ+ /** *Nefrete, Kayyum Rektöre, Faşizme Karşı Gökkuşağının Altında Direniş Var!*

7-8-9 **Röportaj /** *Kadın Üniversitesi İstemiyoruz!*

10-11 **Dünya /** *Yakarsa Dünyayı Kadınlar Yakar!*

12-13 **Aktüel /** *Boğaziçi'nden Yükselen Ses*

14-15 **Deneyim /** *Me Too, Dayanışma ve Cesaret*

16-17 **Adalet** */ Tüm Kadınlara; Yaşam da Bizim, Direniş de!*

18-19 **Kızıl Tebeşir** */ Hayatımız, Kararlarımız ve Liseler Bizim!*

20-21 **Kuram** */ Ya Tüm Türlerin Kurtuluşu Ya Yok Oluş*

22 **Portre** */ Adanmış Bir Kadın Devrimci; Monika Ertl*

Merhaba Sevgili Özgür Gençlik Okurları,

Kadın özel sayımızla sizlerle yeniden bir araya gelmekten mutluluk duyuyoruz. Bu sayımız planlamasından yazarlarına, redaksiyondan mizanpaja; kadın ve LGBTİ+ emeğiyle oluştu.

Kadınların isyanının yerkürenin dört bir yanını sarstığı, erkek egemenliğine direnişin sokak sokak büyüdüğü bir oluşun içerisindeyiz. 21. yüzyıl kadın devrimleri yüzyılı olacak demiştik. Erkek egemenliğini altüst etmek için onlarca ve hatta yüzlerce sebebimiz ve gücümüz var. Bu sebeple "Erkek Egemenliğini Altüst Et!" sözünü manşete taşıyoruz.

Bu sayımızda; kayyum karşıtı mücadelede hedef gösterilen ve nefret söylemlerine maruz kalan LGBTİ+lara ayırdığımız sayfamızda "Nefrete, Kayyum Rektöre, Faşizme Karşı Gökkuşağının Altında Direniş Var!" başlıklı yazıya yer verdik.

Deneyim sayfamızda Me Too hareketine yer verirken, kuramda "Etin Cinsel Politikası"nı inceliyoruz. İstanbul Sözleşmesi'ne yönelik saldırıları, kadın cinayetlerini ve adalet talebini "Tüm Kadınlara; Yaşam da Bizim, Direniş de!" başlıklı yazımızla ele alıyoruz. Dünya başlığımızda yeryüzünün kadın isyanlarını sayfalarımıza taşıyoruz. Portrede ise "Monika Ertl" kendine yer buluyor. Bu sayının röportajını ise "Kadın Üniversitesi İstemiyoruz Kampanyası"na ayırdık.

Bir sonraki sayımızda buluşana dek direnç ve umutla kalın.

E tabi bir de 8 Mart'ta sokakların altını üstüne getirmeye! Günümüz kutlu olsun :)

Mart 2021

İLETİŞİM:

ozgurgenclikdergisi@riseup.net

ozgurgencliknet@gmail.com

@ozgurgencliknet

Varyos Gazete Dergi adına Yazı İşleri Müdürü:
Tülin Gür

Yönetim Yeri: Aksaray Mahallesi.
Müezzin Sok. İlhan Apt. No:12/1 Daire: 7
Fatih/İSTANBUL

Tel-Faks: (0212) 529 06 75

Yayın Türü: Yaygın Süreli

Basıldığı Yer: Ceylan Matbaa

Adres: Güven İş Merkezi B Blok No:318
Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 544 66 34

Erkek Egemenliğini Altüst Et!

Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyum rektör Melih Bulu ile birlikte başlayan ve yaklaşık iki aydır devam eden eylemler faşist şef Erdoğan'ın kabusu olmuştur. Siyasi ve ekonomik kriz içerisinde olan AKP iktidarı 2015'den bu yana KHK'lar, OHAL'ler ve kayyumlar ile yönetmeye çalışarak bütün zor ve baskı aygıtlarını kadınların, LGBTİ+'ların, gençlerin, işçilerin, emekçilerin üzerinde uygulayarak toplumsal mücadele dinamiklerini ezme, iradesizleştirme saldırısı içerisine girmiştir. Tüm bu saldırılar içerisinde ne yaparsa yapsın yok edemediği toplumsal mücadele dinamiklerinin karşısına dikileceği her andan korkan, en küçük bir hak talebi karşısında bile otobüsler dolusu polis ve asker yığınağı yapan şeflik rejiminin tüm bu faşist saldırıları iktidarının ne kadar kırılgan bir zeminde olduğuna dönük işaretlerdir. Kayyum siyaseti bu devletin DNA'sında vardır. Kürdistan'da HDP'li belediyelere atanan kayyumlar kadınların kazanılmış hakkı olan eş başkanlığa dönük ciddi bir saldırıdır ve halkın iradesini ayaklar altına almak demektir. Yönetme krizi içinde, kontrgerilla yöntemleri ile kendisini örgütleyebileceğini düşündüğü AKP kadrolarını belediyelere, üniversitelere kayyum olarak atamaya başladı.

4 Ocak günü Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyum rektör Melih Bulu'ya karşı başlayan ve devam eden eylemsellikler başta gençlik hareketi olmak üzere toplumsal mücadelenin diğer dinamiklerinde de ciddi bir umut ve cesaret ortamı yaratmıştır. ODTÜ Kavaklık ve İÜ yemekhane direnişi, geride bıraktığımız dönemde gençlik hareketinin önemli eylemselliklerindendi. Şimdi ise Boğaziçi'nde kayyum rektöre karşı başlayan bu hareket kendi içerisinde niteliksel bir sıçrama yakalamış, mesele sadece BOUN'e atanan kayyum rektör değil, bu kayyumcu anlayışın kendisi olmuştur. Siyasi iktidar; Türkiye ve Kürdistan'da yapılan yaygın, kararlı eylemlere karşı 700'ü aşkın gözaltı, tutuklamalar ve ev hapisleri ile hareketi baskı ve zor ile ezmeye, bitirmeye çalışmaktatır. Eylemler Melih Bulu'yu da aşan doğrudan faşist şefin iradesinin sınanmasına dönüşmüştür. Bundan kaynaklıdır ki meydanlar kapatılmış, kentlerde valilik tarafından 15 günlük eylem yasakları ilan edilmiştir; hareketin bir adım ileriye taşınmasından tir tir korkmuşlardır. Tüm bu eylemler içerisinde kararlılıkla haklarından ve hayatlarından vazgeçmeyen, gökkuşağının renkleriyle barikat başlarında direnen kadınlar ve LGBTİ+'lar; kadın düşmanı, homofobik saldırıların doğrudan muhattabı olmuş, hareket içerisinde burjuva basın tarafından hedefleştirilmiş, gözaltına alınmış ve tutuklanmıştır. Kadınların ve LGBTİ+'ların direniş içerisindeki varlığından ve devletin karşısına dikilme iradesini ortaya koymasından kaynaklı ciddi bir tahammülsüzlük söz konusudur. Hiç kuşkusuz hareket içerisinde kadınların ve LGBTİ+'ların kendini ortaya koyma, var etme düzeyinin gelişkenliği; kadın düşmanı, homofobik devlete karşı her geçen gün büyüyen isyanın bir parçasıdır.

Ne Kayyum Ne Kadın Üniversitesi

Kadınlara ve LGBTİ+'lara dönük kadın düşmanı, homofobik politikaları ile nam salmış AKP-MHP iktidarı her gün kendi varlığını; toplumsal cinsiyet eşitsizliğini derinleştirerek, politik islamcı

temelde örgütlemeye ve kadınları toplumsal yaşamın her alanından tecrit etmeye çalışmaktadır. Kadın Üniversiteleri Projesi'nin 2021 Cumhurbaşkanlığı programına eklenmesinin ardından da söylemiştik: Bu saldırı, kapsamlı bir saldırıdır ve tek başına kadınlar için alternatif ya da tercih oluşturmak için değil, toplumu politik islamcı zeminde her bakımdan yeniden inşa etmek için yapılmıştır. Bu saldırılar kapsamında kadınların ve LGBTİ+'ların hareket içerisinde hedef alınmaları tesadüf değildir, hepsi bütünlüklü bir saldırının kapsamındadır. Bunu böyle görmek, bu kapsamlı ve örgütlü saldırılar karşısında da aynı biçimde, karşı bir barikat örecek örgütlülüğü kazanmamız gerekiyor. Gençlik hareketinin yarısı genç kadınlardır, bu hareketin yarısı, bu direnişin yarısı bizimdir. Bu yarının örgütlenmesi hareket içerisinde sözünün, görünürlüğünün ortaya konması sadece genç kadınların sorumluluğu değildir. Gençlik hareketi özneleri, kendi içindeki kadın dinamiğini hareketle buluşturmaktan kadın hareketinin gücünden, inisiyatif ve iradesinden öğrenmeyi kendine dert etmelidir. Hareket içerisinde bir dizi genç kadın örgütü, üniversiteli kadın örgütleri vardır. Gençlik hareketinin içerisinde sözümüzün ve görünürlüğümüzün eridiği bizim için somut bir gerçektir. Bunu tersine çevirebilecek olan da yine hareket içerisindeki kadınların bu direnişe kendi sözünü, eylemini, rengini katmada bir görüş açısı belirleyerek yürüyebilmesindedir.

Kampüslerden Meydanlara, 8 Mart'a, İsyana!

Bu sene 8 Mart'ı genç kadınlar olarak yine kadın cinayetlerinin, tacizin, tecavüzün, kaybedilmelerin, cinsiyetçiliğin, nefretin her geçen gün artarak devam ettiği bir süreçte karşılıyoruz. Cezasızlığın her bakımdan meşrulaştırıldığı, hakları ve hayatları için mücadele eden kadınların her türlü saldırının doğrudan hedefi haline geldiği, pandemiyle birlikte evlerin kadınlar için şiddet merkezine dönüştüğü bir gerçek ile karşı karşıyayız. Hakları, hayatları ve özgürlüğü için isyan eden sokak sokak kadın özgürlük mücadelesini büyüten kadınlar olarak tüm bu yaşananlara sessiz kalmak bir yana sesimizi, ellerimizi birleştirip erkek egemenliğinin korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz. Dünyanın her yanında kadın isyanının yükseldiği, kadınların erkek egemenliğinin cinsel politikalarına karşı isyanda olduğu, bakanlıkların ateşe verildiği, sokakların barikat direnişlerine şahitlik ettiği bir süreci geride bıraktık. Kadın hareketi dünyanın birçok noktasında hakları, hayatları ve özgürlüğü için mücadeleyi zengin araç ve biçimlerle sürdürüyorlar.

Bizler de Türkiye'de ve Kürdistan'daki genç kadınlar olarak bu 8 Mart'ı AKP-MHP faşist iktidarının kadınlara ve LGBTİ+'lara dönük kapsamlı saldırısı ile karşılıyoruz. Genç kadınlar olarak her yıl üniversitelerde, liselerde 8 Mart etkinlikleri örgütleme ve kampüslerden, lise sıralarından isyanımızı sokağa taşıma görüş açısı ile hareket ettik bu sene pandemi koşullarına rağmen yükselen öğrenci gençliğin isyanı içerisinde 8 Mart'ı örgütleme görüş açısı ile yola çıkacağız. Kayyum rektörler ve kadın üniversitesi projesi aynı kadın düşmanı faşist iktidarın icraatıdır. İtiraz eden, sesini yükselten, mücadele eden herkesi; gözaltı, tutuklama, ev hapsi, çıplak arama ile vazgeçirmeye çalışıyorlar. İnsanlık dışı, hukuksuz bu saldırıların hepsi haklı mücadelemizi ezmek yok etmek içindir.

Bizler Özgür Genç Kadınlar olarak 8 Mart'ı "LGBTİ+ fobiyi, kadın düşmanlarını, kayyumları; erkek egemenliğini altüst et!" sloganı ile örgütlüyoruz. Bulunduğumuz üniversite dayanışmalarında kadınlar ve LGBTİ+'lar ile birlikte 8 Mart'ı okul içerisinde, önlerinde örgütleme hedefi ile hareket edeceğiz. Yapılabilen yerlerde okul içerisinde 8 Mart çağrı eylemleri örgütlemek vb biçimleri düşünebiliriz.

Bu 8 Mart'ta da kadraja yansıyacak olan kadınların erkek egemenliğine, erkek devlet şiddetine karşı büyüyen isyanı olacak. Tüm taleplerimiz, sloganlarımız, renklerimiz ile sokaklara akacağız. Hiçbir yasak biz kadınların önünde duramayacak. Biriken öfkemizi, bundan sonrasının hepimizde olduğunu bilerek sokaklara taşıyacak ve erkek egemenliğinin karşımıza diktiği barikatları yıka yıka yürüyeceğiz!

Nefrete, Kayyum Rektöre, Faşizme Karşı Gökkuşağının Altında Direniş Var!

İsmail Temel

Türkiye'nin ve Kürdistan'ın birçok kentine yayılmış olmasından ve ayrıca toplumsal meşruiyet anlamında karşılığını fazlasıyla almış olmasından kaynaklı Boğaziçi Direnişi, salt bir kayyum direnişinden öte sınıfsal ve toplumsal statüsünden kaynaklı ezilenlerin ezenlere; kapitalist burjuva sistem tarafından sömürülenlerin kapitalist sermaye düzenine; 'Tek Bayrak Tek Millet' biçiminde tekçi politikalar üreten faşist iktidar tarafından ırkçılığa, asimilasyona ve soykırıma uğrayan halkların faşizme ve ırkçılığa; değersizleştirilen, sınırlandırılan ve sömürülen kadın cinsinin erkek egemen düzene; ikili cinsiyet dayatmasıyla erkek egemen heteronormatif sistem içinde yoklaştırılan, cisheteroseksüel insanların normları altında ezilen ve aynı zamanda siyasal islamcı, fobik iktidarın ürettiği nefret politikaları sebebi ile yaşam alanı daraltılan, nefretin en birincil hedefi haline getirilmiş olan LGBTİ+ların heteronormativiteye, cisheteroseksüellerin konforlarına/ayrıcalıklarına ve LGBTİ+ fobiye karşı öfkesini kustuğu bir bütün, tüm ezilmişlerin ve ötekileştirilmişlerin omuz omuza geldiği "birleşik" bir mücadele alanı olmuştur.

Bugün Türkiye'nin ve Kürdistan'ın birçok kentinde ortaya koyduğumuz mücadele ve direniş irademizi, ne polis işkencesi ne gözaltılar ne de tutuklamalar ile teslim alamayan faşist diktatörlük, çareyi Gezi Direnişi'nde yaptığı gibi algı ve demagoji sahtekarlığında buluyor. Faşist diktatörlük; ezen ve sömüren konumuna rağmen bugün "dini hassasiyet ve kutsallığa saygısızlık" diyerek ve kendine yapay bir mağduriyet yaratarak amacı gözdağı olan işkenceler, tutuklamalar ile sönümlendiremediği direnişimizi algı ve demagoji saldırıları ile bölmeye çalışıyor. Boğaziçi Direnişi'nde; ezilen, sömürülen ve ötekileştirilen insanların buluştuğu ve yan yana geldiği ortak hattı bölmek için ötekinin de ötekisi olan LGBTİ+'ları direniş içinde kendine hedef alıp, LGBTİ+ öznelere dönük nefreti tekrar ve tekrar üretiyor. Boğaziçi Direnişi'nde örgütleyici bir role ve bütünlüğe sahip olan LGBTİ+ özneleri, bilinçli bir şekilde hem direniş içinde hem de direnişin temas ettiği toplumsal mücadele dinamikleri içinde mücadelenin dışına itilmeye ve elde edilen birleşik mücadele hattı dağıtılmaya çalışılıyor. Faşizm zaten özelliği gereği de tam olarak böyledir. Ortada olan ve son derece meşru olan bir bayrağa veyahut eşyaya veyahut söze veyahut isme, taşıdığı anlamlardan çok uzak anlamlar yükleyip onu kavramsallaştırır. Bugün iktidarın Boğaziçi Direnişi'nde özellikle LGBTİ+ öznelere saldırması, LGBTİ+ öznelere ve okul kulüplerine operasyonlar

Birleşik mücadele hattını LGBTİ+ özneler üzerinden dağıtmaya çalışan ve ayrıca LGBTİ+'lar için "Bizim geçmişimizde yerleri yoktur." diyen faşist diktatörlüğe karşı, birleşik mücadele pratiğimizle hep birlikte yanıt veriyoruz; LGBTİ+ hakları insan haklarıdır ve LGBTİ+'lar vardı, varlar, var olacaklar!

yapması ve LGBTİ+ özneleri temsil eden onur bayrağına karşı yasaklayıcı bir tutum almasının sebebi kendisi için kavramsallaştıracağı ve manipüle edeceği özne olarak LGBTİ+'ları seçmiş olmasıdır. Bizler faşist diktatörlüğün, Boğaziçi Direnişi'mize karşı uyguladığı algı ve demagoji saldırılarını Gezi Direnişi pratiğinden iyi tanıyoruz. Bu saldırı, Gezi Direnişi zamanında "Camide bira içtiler." diyerek ortaya atılan bir yalan ve bu yalan ardından şekillenen algı ve demagoji saldırılarının aynısıdır. Gezi zamanı ve Gezi sonrası da devam eden bu tartışma, faşist AKP'nin Gezi'yi sönümlendirmek için ortaya attığı bir yalandı ve bugün "Görüntüler nerede?" sorusu, faşist iktidarın hâlâ hesap vermediği bir soru. Gezi Direnişi, o zaman sadece 3 ağaç meselesi değil; sömürülenlerin sömürü düzenine, ezilenlerin onları ezen egemen sınıfa, toplumun en içinden olmasına rağmen uçlaştırılmış olanların kalıp yargılara ve gençliğin de geleceksizliğe karşı isyan ettiği "birleşik" bir mücadele alanıydı. Bugün Boğaziçi'nin durduğu yer, taşıdığı anlam ile sahip olduğu biçimde tam olarak budur. Gezi Direnişi'ndeki milyonlarca insanı polis ve yargı terörü ile dağıtamayınca milyonların bir araya gelmesini sağlayan hattı dağıtmak için dini istismar etmişlerdi. Kutsallığın içini boşaltıp çıkarları için kutsallığı lekelemişlerdi. Bugün Boğaziçi'nden Türkiye'nin ve Kürdistan'ın her köşesine ulaşan mücadelemiz, faşist diktatörlüğün korkulu rüyası olan "birleşik mücadele"yi tekrar doğurdu.

İnsanlar fiili meşru militan mücadeleyi ne pahasına olursun olsun bırakmıyor ve

isyan yumruğunu havada tutmaya devam ediyor. "Dini hassasiyet ve kutsallığa saygısızlık" safsataları ile ortaya çıkardığı yapay mağduriyetten güç alarak; birleşik mücadelemize karşı algı ve demagoji ile saldırmaya yeltenen faşist diktatörün bu kirli saldırısına ne direnişin öznelerinden ne de direnişin kapsadığı kesimlerin hiçbirinden beklediği karşılık asla gelmeyecektir. Her geçen gün kendini birazcık daha somutlaştırmakta olan çelişkiler ve faşizm, insanlara hareket etmekten başka bir çare ve bundan başka bir gerçeklik bırakmıyor; çünkü çelişkileri ortadan kaldıracak ve çelişkilerin kaynağı sömürüye son verecek, faşizmi ve faşizm ile bütünleşmiş olan iktidarı tarihin çöplüğüne gönderebilecek olan tek güç, tüm ezilmişlerin 'tek yumruk tek barikat' şiarı ile ortaya koyduğu birleşik mücadelenin gücüdür. Bugün birleşik mücadele içindeki her öznenin karnı; şovenizmle, milliyetçilikle ve din tüccarlığı ile tıka basa doludur. Bu yüzden hepimiz biliyoruz ki faşist diktatörlüğün hassasiyeti; din hassasiyeti değil, soykırımlar ile katlettiği halkların kendisine sorduğu hesabın endişesidir. Faşist diktatörlüğün hassasiyeti; din hassasiyeti değil, politikaları ile yaygınlaştırıp somutlaştırdığı nefrete ve aynı zamanda kendilerine biçilen sınırlara karşı LGBTİ+'ların verdiği mücadelenin her geçen gün daha da kitleselleşmesinin endişesidir. Faşist diktatörlüğün hassasiyeti; din hassasiyeti değil, birleşik mücadelemizin sarsılmaz sandıkları koltuklarını sarsmasından kaynaklı ortaya çıkan korkunun hassasiyetidir. Faşist diktatörlüğün hassasiyeti; din hassasiyeti değil, sona ulaşmış olmalarını ve tarihin çöplüğüne gidecek olmalarını kesinen bilmelerinin gerginliğidir. Faşist diktatörlük bunu çok iyi biliyor, bizler de bilelim! Bugün her birimiz; onurumuzu hedefe alan faşist ve fobik diktatörlüğe, gözaltına alınan ve alındığı gözaltında çıplak arama işkencesine uğratılan arkadaşlarımızın hesabını soruyoruz. Sözde din hassasiyeti olan faşist diktatörlüğe, ticaret kapısı haline getirdiği kutsallığın hesabını soruyoruz. Sözde din hassasiyeti olan faşist diktatörlüğe, gasp ettiği irademizin hesabını soruyoruz. Sözde din hassasiyeti olan faşist diktatörlüğe imzacısı olduğu ancak uygulamadığı İstanbul Sözleşmesi'nin hesabını soruyoruz. Katledilen kadınların hesabını soruyoruz. Her gün bir yeni nefret söylemi ile LGBTİ+lara saldıran, LGBTİ+'lara karşı hergün bir yeni yasak ve sansür uygulamasını yürürlüğe sokan faşist ve fobik diktatörlüğe; katledilen, ayrımcılığa uğrayan ve ötekileştirilen LGBTİ+'ların hesabını soruyoruz. Birleşik mücadele hattını LGBTİ+ özneler üzerinden dağıtmaya çalışan ve ayrıca LGBTİ+'lar için "Bizim geçmişimizde yerleri yoktur." diyen faşist diktatörlüğe karşı, birleşik mücadele pratiğimizle hep birlikte yanıt veriyoruz; LGBTİ+ hakları insan haklarıdır ve LGBTİ+'lar vardı, varlar, var olacaklar!

Kadın Üniversitesi İstemiyoruz!

Erdoğan'ın G20 zirvesi için gittiği Japonya'da Mukogawa Kadın Üniversitesi'ni ziyaretinde 'Ülkemde de bunun adımlarını atacağız.' demesiyle gündeme gelen ve 2021 yılı Cumhurbaşkanlığı Yıllık Programı'na dahil edilen "kadın üniversitesi projesi" üzerine "Kadın Üniversitesi İstemiyoruz Kampanyası"ndan Nazlı Şen ve Zelal Baydemir'le söyleştik. Kadın Üniversitesi'nin ne olduğunu, bu proje ile amaçlananı ve kampanyalarını anlattılar; mücadele çağrılarını yinelediler. İyi okumalar.

1. Genç kadınların mevcut siyasal ve toplumsal koşullardaki sorunları neler?

Nazlı Şen: Biz kadınlar, yaşamın her alanında erkek egemen sistem tarafından sıkıştırılıyor; baskıya ve şiddete maruz bırakılıyoruz. Söz konusu genç kadınlar olduğundaysa bu sorunların derinleştiğini ve belli noktalarda kılcallaştığını görüyoruz. Çalıştığımız işyerinde her zaman "dinamik, bakımlı ve güzel" olmaya zorlanıyoruz. Bu kalıplara uymadığımızda ya işverenler tarafından türlü zorbalıklara maruz kalıyor ya da işe alınmıyoruz. İş yerinde yaşadıklarımız bununla da bitmiyor. Biz genç kadınlar iş yerlerindeki erkekler tarafından mobbing, taciz vb. şiddet biçimlerini yaşıyoruz. Şiddet birçoğumuzun var olduğu üniversitelerde de sürüyor. Bir yandan üniversitelerdeki erkek rektör ve akademisyenlerin cinsiyetçi söylemleri, bir yandan kadın akademisyenlerin ve kadın öğrencilerin ötekileştirilmesi; biz kadınların kimliğini, bedenini ve yaşam tarzlarını hedef alıyor. 27 yaşındaki akademisyen Ceren Damar'ın erkek öğrencisi tarafından katledilmesi, erkek akademisyenlerin statülerini kullanarak kadın öğrencileri ilişki yaşamaya zorlaması üniversitede yaşadığımız sorunların boyutunu bir kez daha ortaya koyuyor. Tüm bunların yanı sıra genç kadınlar en fazla baskıya ve şiddete aile içinde maruz bırakılıyor. Aile içindeki baba ve abi faktörünün "koruma" adı altındaki otoriter ve erkek egemen davranışları, genç kadınların kendi kimliklerini yaratmasının önünde büyük bir engel oluşturuyor. "Namus" denilerek kadınların giyimlerine, dışarıda vakit geçirdiği saatlere ve kiminle-nerede kalındığına karışan aile yapısı hem psikolojik hem de sosyal olarak bizleri baskılıyor. Tüm bunların mevcut siyasal ve toplumsal yapıyla ilişkili olduğunu ise belirtmeliyiz. AKP iktidarının, muhafazakar zihniyeti ve pratikleri genç kadınların uğradığı şiddetin hem sebebi hem de meşrulaştırıcısı durumundadır. Toplumda muhafazakarlığın arttığı dönemde farklı yaşam tarzlarımıza, tercihlerimize, kimliklerimize yönelik nefretin ve saldırının arttığını düşünüyoruz.

2. Kadın Üniversitesi Projesi neyin nesi?

Zelal Baydemir: İlk olarak Tayyip Erdoğan'ın G20 zirvesi için gittiği Japonya'da YÖK'e verdiği talimatla duyduk kadın üniversitelerini. Fahri doktora unvanı aldığı üniversitede yaptığı konuşmada 'Ülkemde de bunun adımlarını atacağız.' dedikten çok kısa bir süre sonra 11. Kalkınma Planı'nda kadın üniversitelerinin açılmasına yönelik karar yer aldı. Planda Japonya örneğinin incelenmesi, kadınların yükseköğretime katılımlarının önündeki engellerin belirlenmesi gibi araştırma konuları

RÖPORTAJ:

Zelal Baydemir

Nazlı Şen

yer alıyor. AKP'nin kadın üniversiteleriyle neyi amaçladığı bu maddelerden bile anlaşılıyor. Japonya'da 1860'lara dek süren Samuray geleneğine göre kadının yeri evi ve tek sorumluluğu da ailesi yani kadınlara yüklenebilecek tek sıfat annelik gibi kadın düşmanı bir aklın ürünü. Diğer bir maddede geçen kadınların yükseköğretime katılımlarının önündeki engellemeler kısmındaysa iktidardan alacağımız cevaplara hiç de yabancı değiliz aslında. Kadınları akademik alanda ikincilleştirmekten, toplumsal cinsiyet eşitliğine her fırsatta saldırmaktan başka bir süreç işletmeyen iktidar kadınların önündeki engelleri kadınları toplumsal alandan izole ederek sorunu gidereceğini düşünüyor yani engel olarak yine kadınları gösteriyor. Daha şimdiden yandaş medyada kadın üniversitelerini istemeyenler, kadın cinayetlerinden sorumludur lafları dolaşmaya başladı bile.

3. Kadın Üniversitesi projesi ile ne amaçlanıyor, bu projeyi nasıl okumalıyız?

Nazlı Şen: Kadın Üniversitesi projesi ilk kez yaşadığımız coğrafyada gündeme gelen bir proje değil, benzerleri başka coğrafyalardaki devletler tarafından hali hazırda uygulanıyor. Projenin ilk ortaya çıkışının ise Japonya'da olduğunu biliyoruz. Japonya toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin ve erkek egemenliğinin çok belirgin olduğu bir toplumsal yapıya sahip. Haliyle geçmişten bu yana varlığını sürdüren kadın üniversitesinin hiç masum bir proje olmadığını görmek de zor olmasa gerek. İlk kurulduğunda kadınlara "daha iyi hizmet etmeyi" ve "daha iyi anne olmayı" öğretme amacı taşıyan bu üniversitelerin tek işlevi kadınların toplum içindeki ikincil konumlarını pekiştirmek olmuştur. Erdoğan'ın "Ülkemizde de temellerini atacağız." dediği kadın üniversitesi ise bundan daha fazlası olmayacaktır. Kadın Üniversitesi kadınların toplumdan tecrit edilmesi, makbul kadın anlayışıyla kadınların birbirinden ayrıştırılması, üniversitedeki cinsiyetçi ve heteronormatif kalıpların beslenmesi anlamına gelir. Son olarak yandaş medyadan yükselen "Bu projeyi kabul etmeyenler üniversitedeki tacizlerin sorumlusudur." seslerinden görüyoruz ki kadın üniversitesi kurulup işlemeye başladığı takdirde üniversitelerde kadınlara yönelik şiddetin gerçek faili olan erkekler gizlenirken kadınlar bu şiddetin sorumlusu ilan edilecektir.

Tüm bunları içinde bulunduğumuz dönemde kadınların haklarına yönelik saldırılarla, artan kadın cinayetleriyle ve işlemeyen adalet mekanizmalarıyla bütünlüklü değerlendirmemiz gerekiyor; çünkü karşımızda her yönüyle bize saldırmaya çalışan erkek egemen bir sistem var. Bugün kadın üniversitesi projesinin kadınlara yönelik bütünlüklü saldırıların bir parçası olduğunu bu sebeple özellikle vurguluyoruz.

4. Kadın Üniversitesi İstemiyoruz kampanyasını anlatır mısınız?

Zelal Baydemir: Kadın Üniversitesi İstemiyoruz Kampanyası içerisinde birçok üniversiteli, genç kadın örgütünü barındıran aynı zamanda üniversitelerdeki kadın dayanışmalarının, kulüplerinin de olduğu esasında kadın üniversitelerine karşı sözü olan herkesin dahil olabileceği bir kampanya oluşumu.

Bir araya geliş sürecimizin ayrı bir kıymeti olduğunu düşünüyorum. Kadın hareketinin çok güçlü bir kanadı olan üniversiteli kadınlar olarak yan yana gelip hem AKP'nin bu projeyle neyi amaçladığına hem de kadınların, LGBTİ+'ların nasıl bir üniversite talep ettiklerine yönelik uzun süren tartışmalar sonucunda bir içerik oluşturduk. Kampanyanın devamını da oluşturduğumuz ortak içerikle ördük. Ardından da sosyal medya eylemleri ve sokak eylemleri gerçekleştirdik. Bunların her biri bizler açısından da bir deneyim süreciydi. Üniversiteli kadınların erkek egemenliğinin karşısında, kadın dayanışmasının ilkeleriyle hareket ettiği bir düzlem oluşturmak hedefiyle yola çıktık ve oluşan tablo beklentimizin de çok üstünde oldu. Esas kazanımımız da bu diyebiliriz.

Kampanyanın asıl talebi; içerisinde ikincilleştirilmediğimiz, güvende ve özgür olduğumuz, toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlandığı üniversiteler. Kadın üniversirsitesi gibi kadınları toplumsal hayattan tecrit etmeye yönelik kadın ve LGBTİ+ düşmanı bu projeyi kaldırtmak da elbette ilk hedefimiz ancak kampanyanın tek noktası değil. Her gün AKP'nin yeni saldırılarıyla karşılaşırken üniversiteli kadınların, LGBTİ+'ların bütünlüklü mücadele edeceği alanın oluşmasını sağlamak da kampanyanın devamı için hedeflerimiz-

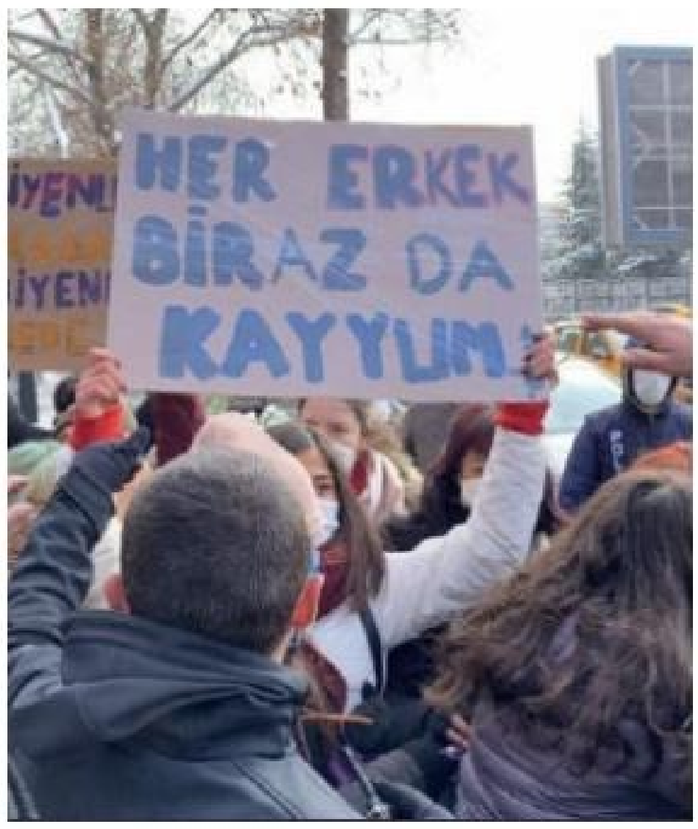
den birisi. Bunun en güncel örneklerinden biri de kayyum rektör meselesi. Kadın üniversitesi açmak gibi üniversitelere kayyum rektör atamayı da erkek aklın bir ürünü olarak okuyoruz ve kampanyamızın mücadele alanlarından birisi olarak görüyoruz. Kayyum rektör Melih Bulu'nun ilk icraati diğer kayyumlar gibi kadın ve LGBTİ+ kulüplerine saldırmak, üniversitelere sivil polis yerleştirerek kadınların her gün taciz edilmesinin önünü açmak oldu. Tam da bu yüzden Boğaziçi eylemlerinde kadınlar yine barikatın en önündeydi, AKP de kadınları tutuklayarak, ev hapsi vererek, kampüslere sivil polis yerleştirerek ya da kadınların üzerinde çok daha sıkı bir kontrol mekanizması oluşturabileceği kadın üniversitelerini açarak kadınları engelleyebileceğini düşünüyor ancak kadınlar, bütün bu baskılara rağmen üniversite taleplerinden vazgeçmiyor; 'Homofobik, kadın düşmanı rektör de kadınları tecrit etmeye çalışan kadın üniversitelerini de istemiyoruz!' demeye evlerinde, cezaevlerinde, alanlarda devam ediyorlar.

5. Kadınlar nasıl bir üniversite istiyor?

Nazlı Şen: Biz kadınlar güvenle var olabileceğimiz alanlar istiyoruz. Kadın dayanışmasını örgütleyerek bu alanları büyütmek istiyoruz. Akademide, evde, işte, sokakta her yerde kendi kimliğimizle var olmak istiyoruz. Üniversitelerdeki bilginin ve bilgi üretim süreçlerinin erkek egemen akıldan çıkarılmasını istiyoruz.

6. Son olarak toparlama ve çağrı niteliğinde neler söylersiniz?

Zelal Baydemir: Kadın üniversiteleri AKP'nin yıllardır tüm baskılarına rağmen itaat ettiremediği üniversiteli kadınları makbul kadın kalıbına sokabilmek için siyasal islamcı akılla üretilmiş bir proje. Kendi kadın kadrolarını oluşturabilmek aynı zamanda mevcut üniversiteli kadın, LGBTİ+ tehdidini sönümlendirebilmek için çaresi kalmamış bir iktidarın çözüm arayışlarından birisi. Kadınları, LGBTİ+'ları kendi sınırlarına hapsedemeyen iktidara

cevabımız net, erkek egemenliğinin sınırlarını kabul etmiyoruz! AKP'nin, YÖK'ün, kayyum rektörlerin, sivil polislerin yani kadın, LGBTİ+ düşmanlığının olmadığı söz hakkına sahip olduğumuz üniversiteler için mücadelemizi yükseltmeye önümüzdeki 8 Mart'a giderken de devam ediyoruz. Bu 8 Mart'ta susmayan, korkmayan, itaat etmeyen bütün kadınları kadın üniversitelerine, kayyum rektörlere, yaşamlarımıza saldıranlara karşı alanlara, isyanımızı büyütmeye çağırıyoruz.

DÜNYA

Yakarsa Dünyayı Kadınlar Yakar!

| *Gül Gökboğa*

Dünya Covid-19 pandemisiyle birlikte büyük bir krizin içine girerek dünyadaki erkek egemen devletlerin yönetmedeki tüm başarısızlıklarını ve beceriksizliklerini ortaya çıkardı. Pandemiyle daha da otoriter rejimlere evrilen erkek egemen devletler baskıyı ve faşizmi artırarak krizi yönetemeyişlerini örtbas etmeye çalışırken bunun karşısında doğan halk ayaklanmalarını engellemek için bu salgın krizini bir fırsata çevirme içerisindeler. Bunun en tipik örneklerini kendi ülkemizde bizzat yaşıyoruz. Sınıfsal çelişkilerin en derin biçimde yaşandığı bu günlerde toplumsal cinsiyet eşitsizliğinden kaynaklı olarak da pandeminin kadınlar için iki kat daha çekilmez hale geldiği gerçeğiyle karşı karşıyayız. Hem sınıfsal hem de cinsel olarak ezilen kadınlar, toplumsal mücadelenin önemli bir kesimini oluşturmakla birlikte erkek egemen sisteme karşı yürüttüğümüz kadın özgürlüğü için kadın devrimi programının ve toplumsal devrimin en ileri dinamiklerini oluşturmaktadır. Bu yüzden yakarsa dünyayı kadınlar yakar diyoruz çünkü dünyanın her yerinde kadınlar, pandemiden önce ve sonra ne kazanımlarının gaspı karşısında suspus oturdu ne cins özgürlükçü bir yaşamı haykırmaktan geri durdu ne de işyerlerinde uğradığı hak ihlallerine göz yumdu.

Direnen Kadınlar Dünyada Her Yerde

Arjantinli kadınlar kürtaj yasağının kalkması için yılları alan mücadeleleriyle sonunda kürtaj haklarını elde ederek dünyada örnek teşkil ettiler. 1921 yılından beri kendi bedenleri hakkında karar veremeyen kadınlar, yıllar sonra kürtaj haklarını tırnaklarıyla kazıya kazıya aldılar. Güney Amerika'da nüfus ölçekli isteğe bağlı kürtajı yasallaştıran en büyük ülke Arjantin oldu. Bu yasaya göre sağlıksız ortamlarda ve doktor olmadan yapılan kürtajların önüne geçmek için haksız yere kürtajı geciktiren kuruluş, kamu görevlisi ve sağlık çalışanları hapis cezasına çarptırılacak. Kadınların mücadelesiyle yasanın ülkenin her yerinde uygulanabilmesi için kürtaj hakkından yararlanamayan kadınlar için iletişim ağı örüldü. Kürtaj yasağının kalkması öylece bir anda olup bitiveren bir olay değildi. Arjantin'de 1983'te birçok yasa değişmişti fakat kürtaj yasağı yasası hala yürürlükteydi. Buna karşın kadınlar ellerini kollarını sıvayarak harekete geçti. 2005'ten itibaren kadın örgütleri sürekli toplandılar ve bir yasa tasarısı hazırlayıp bunun yürürlüğe girmesi için mücadele ettiler. Bu mücadelenin sokakta verilen en büyük örneği düzenli olarak gerçekleştirilen "yeşil eşarplılar" eylemleriydi. Hakkını isteyen kadın hareketi, kutsal kilise tarafından lanetlenme ve muhafazakar çevrelerin kara propagandalarıyla karşı karşıya kalmadı da değil. Bunlar karşısında Arjantinli kadınlar elbette ki vazgeçmedi ve pandemi koşullarında 31 Aralık 2020 günü kürtaj hakkı yasal olarak meclisten geçirildi. Bugün kürtaj hakkı birçok bakımdan ele alınması gereken önemli bir kadın kazanımıdır. Bu kazanım en başta kadınların kendi bedenleri üzerindeki karar hakkını ellerine almaları bakımından diğer taraftan sınıf eşitsizliğine dayalı gelir adaletsizliğinin etkilerinin en aza indirilmesi bakımından önemli bir adımdır. Kürtaj yasasından önce yoksul kesimlerdeki kadınların kürtaja erişimi çok sınırlıydı ve sağlıksız koşullarda yasal olmayan operasyonlar yaptırıp hayatlarını tehlikeye atmak zorunda kalıyorlardı. Yeni düzenleme ile birlikte kürtajın yasal ve ücretsiz olması yoksul kadınlar için ayrıca fayda sağlıyor. Son olarak bu yasa ile okullarda cinsel eğitim dersleri zorunlu hale getirilmiştir. Erkek egemen sistemle mücadele ders programı kapsamına dahil edilmiştir. Başka bir Latin Amerika ülkesi olan Bolivya'da "Erkek Egemenliğini Ortadan Kaldırma Bakanlığı" adında kurulan bakanlık, Şili'de başlayan isyan dalgasının tüm dün-

yada kadınları ortak bir harekette buluşturması kadın hareketinin gücünü gösteriyor.

Polonya'daki kadınlar henüz kürtaj haklarını elde edemeseler de bunun için sokaklarda meydanlarda sosyal medyada mücadelelerini kararlılıkla ilerletiyorlar. Ülkede yaşayan kadınlar giderek muhafazakarlaşan politikalarıyla Polonya hükümetinin "kutsal Katolik aile"ye zarar veriyor bahanesiyle kadın özgürlük mücadelesini geriletmeye çalıştığını bildiriyorlar. Özellikle LGBTİ+ mücadelesini hedef alan aşırı sağcı PİS hükümeti daha iktidara gelir gelmez zaten yasak olan kürtajın belli koşullarda bile yapılmasını "Cinayeti işleniyor." gerekçesiyle engellemeye çalıştı. Buna karşın kadınların küresel çapta ses getiren "Siyah Protesto" eylemleri ile kürtajın topyekün yasaklanmasının önüne geçilmiş oldu. Polonya'da kadınlar henüz kürtaj haklarını elde edememiş olsalar da hepimizin hatırlayacağı üzere "Kürtaj hakkı insan hakkıdır." diyerek "Strajk Kobiet" (Kadın Grevi) ile biz kadınların en temel yaşamsal hakkı olan kürtaj hakkı talebiyle sokakları doldurdu. Polonya'da Türkiye gibi imzacısı olduğu İstanbul Sözleşmesi'ni aynı sebeplerle -biri Türk aile yapısını bozuyor, diğeri Katolik aile yapısını bozuyor diyerek- geri çekmek istemelerine karşı kadınlar isyanı durdurmuyor ve devletin kadınların üzerine saldığı kolluk kuvvetleriyle göğüs göğüse çarpışıyorlar. Polonyalı kadınlar, gerici aşırı muhafazakar devlete karşı ilerici temel hak ve özgürlükleri için mücadelelerini sürdürmekteler.

Kadın İradesi Teslim Olmaz

Coğrafyamızda Covid-19 salgınının başladığı ilk günlerde iktidarın kadın yönelik şiddet faillerini sokağa saldığı infaz yasasını yürürlüğe koymasından İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi girişimlerine, Japonya'dan görülen "kadın üniversiteleri projesi"nin 2021 planlamasına dahil edilmesinden son olarak da Boğaziçi'ne kayyum rektör atanması ve demokratik haklarını kullanan öğrencilere polisi, yargısı ve medyası ile saldırılmasına; tüm bu politikalar, iktidarın politik islamcı faşist rejimini bu topraklarda kalıcılaştırmak istemesinin kanıtıdır. İktidar baskı, sindirme ve korkutma politikalarıyla haklarını arayan tüm kitlelere saldırmış; mücadele edenleri kriminalize ederek ötekileştirmeye çalışmıştır. Bugün bu saldırıların önemli bir payını kadınlar almıştır. Hiç çekinmeden söyleyebiliriz ki mevcut iktidar kadın hareketinden, kadınların gücünden ve yapabileceklerinden korkmaktadır ve kadın hareketini kendi varlığına karşı bir tehdit olarak algılamaktadır. Bugün Boğaziçi Direnişi'nde en ön saflarda kadınlar ve LGBTİ+lar yer alıyor. Kadınlar dünyanın her yerinde olduğu gibi bu coğrafyada da toplumsal hareketliliğin yarısını oluşturmakta ve var oldukları her alanda hakları için mücadele etmekten kaçınmamaktadır.

Dünyayı Yerinden Oynatacağız!

21. yüzyıl kadın ayaklanmaları çağı oluyor. Afganistan'da isimsizleştirilen kadınlar "Where is my name?" diyerek hakları için sesini yükseltiyor. Başörtüsü zorunluluğuna karşı başlayan ve sadece başörtüsü meselesi ile kalmayıp özgürlük savaşına dönen mücadeleden İranlı kadınlar bir adım bile geri atmıyor. Türkiye ve Kürdistan'da tecavüzü meşrulaştıracak yasa tasarısına karşı sokaklar ve meydanlar direniş mevzisine dönüyor. Arjantin'de kadınlar, kadın cinayetlerine karşı hükümet konağını ve adliye binasını ateşe veriyor. Şili'de başlayan Las Tesis isyanı tüm dünyada tecavüze, tacize ve şiddete karşı erkek egemen devletleri hedefine alarak yankılanıyor. Me Too hareketi tacizcilerin, tecavüzcülerin uykularını kaçırıyor. Bu dünyada biz kadınlara hiç kimse bir şey bahşetmedi; aksine bizler mücadelemiz, çabamız ve kararlılığımız ile kendi tırnaklarımızla kazıyarak haklarımızı elde ettik. Kadınlar hakları, kazanımları, hayatları, okulları, işleri için sokakları terk etmiyor. Biz kadınlar pandemide artan baskılara, görünmeyen ev içi emeğimiz üzerindeki sömürünün artmasına, yaşadığımız tüm ekonomik zorluklara, haklarımıza ve kazanımlarımıza dönük saldırılara rağmen; vazgeçmiyoruz. Toplumsal mücadelenin en dinamik bölüğü olduğumuz bilinci ile erkek egemenliğine karşı cinsel, sınıfsal özgürlüğümüz ve toplumsal kurtuluşumuz için en ön saflarda yer almaya mücadele etmeye devam ediyoruz. Bu yüzden; Yakarsa dünyayı kadınlar yakar!

Boğaziçi'nden Yükselen Ses

Hivda Selen

Uzun yıllardır üniversiteler başta olmak üzere eğitim-öğrenim kurumlarının tamamını ideolojik hegemonyası altına almak isteyen AKP'nin bir saldırısı ile daha karşılaştık. 2 Ocak günü AKP hukukuna göre yasal, ancak meşru olmayan bir biçimde Boğaziçi Üniversitesi'ne Melih Bulu rektörlük makamına kayyum olarak atandı. Kürt halkının iradesini yıllardır işgal eden faşist diktatörlük aynı kayyumcu ve işgalci politikalarını bir kez de Boğaziçinde denemek istedi. Üniversitelere kayyumlar atayarak, akademisyenleri KHK'lar ile ihraç ederek, kampüsleri sivil polis ve ÖGB'ler aracılığı ile karakola çevirerek, öğrenci gençliğin üniversitede siyaset yapmasının yolunu soruşturmalarla keserek(Her türlü yemekhane zammı, yurt yollarının ışıklandırılması, üniversite içerisinde yapılan tacizin soruşturulması vb hususlarda verilen mücadeleler de dahil.), öğrenci kulüp ve topluluklarının birçoğunu kapatıp kalanlara da kendi politik islamcı çetelerini yerleştirerek, yerleştiremediği noktada yeni fakülteler açıp üniversiteye öyle girmeye çalışarak, makbul ve kendisine itaat eden kadınlar yaratma çabasına girerek kadın üniversiteleri açmak isteyen faşist diktatörlük bu kez fena bozuldu. Zira öğrenci gençlik hareketi bir döndü pir döndü.

Görünen gerçek şudur ki 1 ayı aşkın mücadele dinamiği ile Boğaziçi Direnişi erkek egemen heteronormatif faşizm karşısında başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm toplumsal kesimleri saflaştırmaya devam ediyor. Boğaziçi öğrencileri başta olmak üzere, gençlik örgütlerinden genç kadın ve LGBTİ+ örgütlerine, siyasi partilerden ekoloji örgütlerine, burjuva kliklerden aydın ve sanatçılara kadar ciddi bir saflaşma söz konusu. 'Kayyum Rektör İstemiyoruz' sloganı 'Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz' sloganına hızla evrilmiş ve mücadele kesimsel değil kesişimsel hale gelmiş durumda. Faşist diktatörlüğün Kürt halkının iradesine yıllardır tek tek atadığı kayyumlar ne es geçiliyor ne de üniversitelere atanan kayyumlar Kürt halkının iradesine atanan kayyumlardan bağımsız görülüyor. Gençlik faşizmin tüm tahkim saldırılarına rağmen bir kez daha yol gösteriyor. Mesele buzu kırmak ise ilk yumrukları faşizmin alnına indirmekten imtina etmiyor.

2 Ocak'tan bugüne bundan sonrası kimde?

2 Ocaktan bugüne direniş ivme kazanarak devam ediyor. Yaşanan ilk faşist saldırıdan tutuklama ve ev hapsilerine kadar saldırılar da şuursuzca devam ediyor. Bu anlamda bu direnişi tek başına Boğaziçi meselesi olarak hatta ve hatta tek başına bir kayyum rektör meselesi olarak okumak dahi yanlış olur ve hareketin odağını şaşırtır. Boğaziçi Direnişi, Boğaziçi öğrencilerinin öncülüğünde bugün tüm toplumsal kesimler tarafından sahipleniliyor. Başta öğrenci gençlik olmak üzere kitlelerin gündeminde Boğaziçi dolaşıyor. Yani aslında Boğaziçi ile kristalize olan ancak temelde politik özgürlükler sorununun olmasıdır bugün Boğaziçi Direnişini

Boğaziçi Direnişi yapan.

Kayyum rektör istemiyoruz diyerek sesini yükselten öğrenci gençlik hızla birçok kente eylemlerini yaymayı başardı. Faşist diktatörlüğün üniversiteleri ideolojik hegemonyası altına alma isteği ve çabasına karşı başta Boğaziçi öğrencileri olmakla beraber tüm öğrenci dayanışmaları tavrını net çizdi ve hızla ezilenlerden yana saf tuttu. Bunu gören faşist şeflik yeni bir Gezi söylemleri ile direnen öğrencileri ve gençliğin devrimci öznelerini hunharca hedef göstermeye başladı. Saldırı üstüne saldırı, gözaltı üstüne gözaltı... Wp grubu kurmaktan, 2911'e muhalafeten öğrencileri tutuklattı birçoğuna ev hapsi verdi. Tüm bunlara rağmen mahallelerde var olan dayanışma ağlarından çeşitli inanç toplulukları ve derneklerine kadar direniş benimseniyor.

Direniş içerisinde politik öznelerin varlığından eceli kadar korkan faşist diktatörlük kadın katillerine, tecavüzcülere, çocuk istismarcılarına, nefret söylemleri üretenlere takılması için üretilen elektronik kelepçeyi gençliğin devrimci özne ve öncülerinin ayaklarına takarak ayaklarını direnişten kesmek istedi. Nitekim fiziken de yapmış oldu ancak görünen gerçek tüm baskılara rağmen devrimci irade ve cürretin direnişten bir an olsun vazgeçmediğidir.

Türkiye ve Kürdistan toprakları her gün faşist abluka altındayken Boğaziçi Direnişi başta öğrenci gençlik olmak üzere toplumsal mücadelenin tüm dinamiklerine nefes aldırdı. Gücümüzün birliğimizden geldiğini gösteren direniş, her yaşanan saldırıda anlatılanın bizim hikayemiz olduğunu gösterdi. Bu anlamda direnişin meşruiyet zemini ezilenler bakımından toplumsal bir yarılmaya ve erkek egemen faşizm karşısında bir saflaşmaya yol açıyor. Öğrenci,emekçi, kadın ya da LGBTİ+ farketmeksizin faşizmin ablukasının yarılması isteği kuvvetlenmiş durumda.

Bu noktada yapılması gereken açık ve nettir.Boğaziçin'den yükselen sesi herkes duymalı. Fısır fısır söylenen sözler artık desibelini arttırırken direniş toplumsal kesimlerin tamamında örgütlenmelidir. Kayyum rektörün boyunu çoktan aşmış olan direniş toplumsal mücadele dinamiklerinin tamamını özneleşmeye, tutuklanan arkadaşımızın 'bundan sonrası sizde' cümlesine yanıtımız 'Bundan sonrası hepimizde' olmalıdır. Evler,mahalleler, kampüsler,sokaklar... Her yer eylem alanına çevrilmelidir.

Direnişin içerisinde aktif örgütleyici özne olarak yer alan genç kadınlar ve LGBTİ+'lar erkek egemen heteronormatif faşizme karşı öfkesini sokaklarda örgütlemeye devam etmeli, 8 Mart'a giderken kadın üniversiteleri ile genç kadınları toplumsal yaşamdan

izole etmek isteyen faşist şeflik rejimine meydanları dar etmelidir.

Direniş büyük, üzerine yazılıp çizilecek çok şey var. Maruzatımız politik özgürlük sorunudur ve bu sorun artık faşist abluka ile bastırılamayacak kadar can yakıcıdır. Bu yüzden haykıralım meydanlarda en gür sesimizle: KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

DENEYİM

Me Too, Dayanışma ve Cesaret

| *Yaren Tuncer*

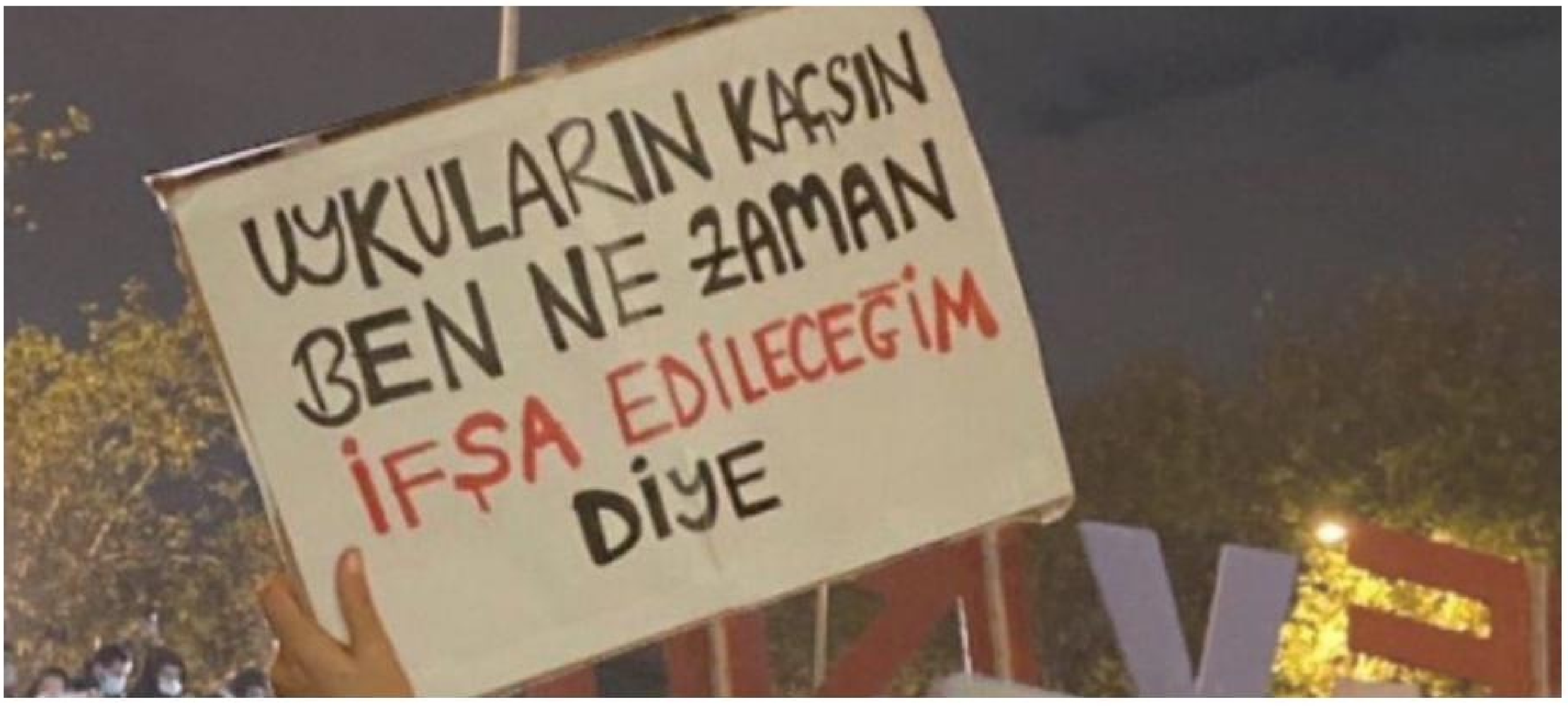
Bireysel ifşa yoluna başvuran kadınları güçlendirecek, yalnız bırakmayacak bir kadın dayanışması; ifşa edilen erkekleri, işledikleri suçları, karşılığını saptayacak ve uygulayacak bir mekanizma, beyanı olan kadına dönük şüphe yaklaşımını tersine çevirecek bilinci yaygınlaştıracak olan hegemonyaya ihtiyacımız var.

8 Aralık günü sosyal medyada başlayan ifşalarla edebiyat, kültür, sanat, siyaset, üretim sahaları, akademi ve üniversite alanlarında erkeklerin taciz ve şiddetini toplumla paylaşma cüreti kadınlar arasında yayıldı. Türkiye'nin Me Too hareketi kadınların öfkesine yaraşır bir söz ile #uykularınızkaçsın sözü ile vücut buldu.

Cinsel taciz, bütünüyle erkek şiddeti; erkek egemen cinsiyetçi bir toplum için kadına ve LGBTİ+'lara dönük örgütlü bir zor işlevi görüyor. Kuşkusuz ki bu zor, erkeğin kadına göre ayrıcalıklı pozisyonu, kadın üzerindeki tasarrufu elinde bulundurması, ve kadının erkek karşısında "güçsüz ve çaresiz" pozisyonunun sebeplerinden. Bu yazıda daha çok erkek şiddetine karşı ifşayı ve #uykularınızkaçsın hareketini tartışacağız.

Erkeğin cinsiyetçi toplum ve erkek egemen devleti arkasına alarak gerçekleştirdiği cinsel taciz ve şiddet; kadının "nesne" konumunu derinleştiren, maruz bıraktığı kadını hiçleştiren bir saldırıdır. Erkek bu suçu işlerken yanına kalacağını düşünür; kadına söylediği her sözü, her ısrarı, her saldırıyı kendi doğal hakkı olarak görür. Toplumun erkek şiddetini kanıksadığı, erkeğin kadın üzerindeki her türden şiddetini normal ve meşru gördüğü, kadının şiddete maruz bırakıldığında dahi asıl suçlu ve utanması gereken pozisyonda olacağı da herkesin malumudur.

Doğal olarak kadının maruz bırakıldığı erkek şiddetini yüksek sesle tüm topluma duyurması, "Bakın bu adam bunu bunu yaptı, herkes duysun, bilsin." diyebilmek elbet kadın için kolay ve gündelik bir iş değil. İfşa eyleminin önünde örülü yüksek duvarlar var, tek başına karşı çıkmanın zor olduğu duvarlar... Bir cinsel tacizi açıkladığımızda "Üzerinde ne vardı?", "Yanlışlıkla onunla flört etmiş olabilir misin?" soruları; özel mesajlarımızı denetleyen erkek arkadaşımızdan dert yandığımızda "Daha önce onu aldattın mı?", "Başka erkeklerle çok mu konuşuyorsun?" soruları; bir tartışmada fiziksel şiddete maruz kalıp şikayet ettiğimizde "Sen kışkırtmış olabilir misin?" sorusu ve çok daha fazlası herhalde hepimizin aşina olduğu sorulardır. Erkek şiddeti karşısında kendi yaptıklarını sorgulayan, suçu kendinde arayan, utanan ve korkan taraf da biz kadınlar

oluyoruz. Mazoşist olduğumuzdan değil, toplum tarafından suçlanan, utanılan, ayıplanan, şüpheyle yaklaşılan olduğumuzdan...

İşte ifşanın, adaletin, cinsel taciz karşısında hakkımızı almanın önünde böyle yüksek duvarlar var. Bu duvarları tırmanıyoruz birlikte. 8 Aralık'tan bugüne yapılan birçok ifşa bireysel ancak kabul etmek gerekir ki ifşa etme cesaretinin nedenleri ve bu tekil ifşaların çokluğuyla sebep oldukları hiç de bireysel değil.

Kadın özgürlük mücadelesinin sokaktan ve eylemden geri adım atmayan duruşu, erkek devlet karşısında ve erkek yargı karşısında eylemli öfkesi, kadın dayanışması ile örülen kadın cinayeti davaları özelinde, kadın kazanımlarına saldırıların püskürtülmesinde kazanılmış zaferler ve kadın hareketinin kitlesel ve kapsayıcı niteliği ile yükselen bilinç düzeyleri ifşalardaki cesareti döşeyen taşlardan. Peki ya kadın dayanışmasının, mücadelenin ve tekil olarak kadınların cesaret ve cüreti ile yayılan ifşalar ne anlattı, ne başardı ve bu ifşalar ile neyi gördük?

İlk olarak ifşanın temel niteliği ile bir öz-savunma ve cezalandırma biçimi olarak kullanıldığını söylemek gerekir. İfşa eden kadın diğer kadınları cinsel suç faili olan erkeğe karşı uyarır, ifşa; failin suçu işlemeye devam etmesinde caydırıcı nitelikte bir eylemdir. Aynı zamanda da ifşanın yaygınlığı erkeklere gözdağı, kadınlara da cesaret verir. Bu niteliği ile ifşa, kadının kendini ve başkaca kadınları savunmasında bir araç olarak ele alınabilir. Bir diğer yanıyla da ifşa edilen erkeğin itibarını sarsan, çevresi tarafından dışlanmasını sağlayan ve erkeği bir suçlu olarak işaret eden niteliğiyle bir cezalandırma biçimidir.

Cinsel tacizi ve şiddeti ifşa etmek, erkek şiddetinin özel ve bireysel bir sorun olmadığına da işaret eder. Yüzlerce kadının sosyal medyada anlattığı tanıdık hikayeler; taciz, tecavüz ve şiddetin işlendiği yer olan dört duvar arasında kalmadığını da göstermiş oldu. Erkekle kadın arasında kalmasının makbul görüldüğü, "özel" olduğu için "sır" gibi saklanması gereken erkek şiddetinin toplumsal

ve politik bir sorun olduğu yüzlerce kız kardeşimizin ifşasıyla tekrar dile getirildi. "Bireysel" ve "özel" sayılan erkek şiddetini gerçekleştiren erkeklerin sırtını yasladığı yerin, cinsel suç faili erkeğin sırtını sıvazlayan elin her örnekte aynı olduğunu bir kez daha gördük. Erkeklerin suçu işlerkenki motivasyonlarının ve kadınların suç karşısında hissettiklerinin ne kadar benzer olduğunu bir kez daha gördük. Ne kadar çok erkeğin fail olduğunu, ne kadar çok kadının erkek şiddetine maruz kaldığını bir kez daha gördük. Tacizin, tecavüzün, şiddetin münferit değil politik olduğunu, failin "kötü kalpli sapıklar" değil ayrıcalıklı erkek ve sırtını dayadığı erkek egemenliği olduğunu herkes gördü.

Birbirimize ve Birbirimizin Adaletine İhtiyacımız Var

8 Aralık'tan bugüne yayılan #uykularınızkaçsın sözü ve ifşalar bize gücümüzün ve cesaretimizin kadın dayanışması ve mücadelesinden geldiğini tekrar gösterdi; eşzamanlı olarak da erkek cinsinin kadın dayanışması karşısında hemen kenetlendiğini gördük. İfşaların olduğu her alanda erkekler gerici ittifaklarını hızlıca örgütledi. Canlı yayınlarda tecavüze yol açan şeyin kadının hayırhah tutumu olduğunu söyleyen, kendisine kadın düşmanı diyenleri rızası olmadan fırsat bulunca öpeceğini dile getiren, taciz faili olduğu ortaya çıkınca intihar eden erkeğin ölümünden kadınları sorumlu tutan, "anlaşılır bir şüphe" ile başlayarak her taciz beyanını yalan sayan yaklaşım ve hareketlerin erkekler cephesinde genelleştiğine şahit olduk. Burjuva erkek adaletten bir beklentisi olan, olmayan her erkeğin koşa koşa yargıya ve devlete sığınmasına hiç şaşırmadık.

Kadın ve LGBTİ+ların erkek şiddeti karşısında adalet bekleyeceği bir mekanizma yok. Ağır suçlarda dahi erkek yargıya en ufak bir cezayı verdirtmek ciddi bir kamuoyu yaratıp, eylemli bir mücadele verilmedikçe mümkün olmuyor. Tekil sesler olarak yükselen ifşalar, sergilenen kadın dayanışması ve erkeklik kalelerine vurulan darbelerin bilinç ve yüreklerimizde edindiği yeri bir kenara koyalım. Bireysel ifşanın biz kadınlara yetmeyeceği konusunda hemfikir olmalıyız.

Bireysel ifşa yoluna başvuran kadınları güçlendirecek, yalnız bırakmayacak bir kadın dayanışması; ifşa edilen erkekleri, işledikleri suçları, karşılığını saptayacak ve uygulayacak bir mekanizma, beyanı olan kadına dönük şüphe yaklaşımını tersine çevirecek bilinci yaygınlaştıracak olan hegemonyaya ihtiyacımız var. Erkek şiddetine ve erkek egemenliğine karşı örgütlü öz-savunma ve kadın adaletine ihtiyacımız var. Bulunduğumuz her alanda; üniversite ve liselerde, fabrika, atölye ve ofislerde, mahallede, demokratik kitle örgütlerinde yan yana gelerek; kadın meclisleri, platformları, dayanışma ağları vb. kurarak erkek egemenliğinin örgütlü saldırısı karşısında kendimizi örgütlü savunmamız ve erkek adalet karşısında kendi adalet mekanizmalarımızı inşa etmemiz gerekiyor.

ADALET

Tüm Kadınlara; Yaşam da Bizim, Direniş de!

| *Leyla Can*

Bir 8 Mart'ı daha karşılamaya hazırlanırken elbette ki gündemimizde son günlerde iktidarın ve kirli dilinin de gündeminde olan İstanbul Sözleşmesi var. İstanbul Sözleşmesi; kadına yönelik şiddeti ve ev içi şiddetin önlenmesini konu alan ve hukuki geçerliliği olan ilk uluslararası sözleşme. Fiili meşru bir kadın mücadelesinin giderek büyümesi, faşist devleti tam anlamıyla durduramasa da korkutmaya yetti, bunun karşısında iktidar baskılarını arttırdı, kadınların kurtuluş ve örgütlenme mücadelesinin önüne set çekme girişimleri giderek şiddetlendi. Kadınların yine kendi iradeleriyle kazandıkları İstanbul Sözleşmesi'nden geri çekilme tartışmalarını önlerine çekerlerken, "makbul kadın"lar yaratma aracı olarak kullanılacak Kadın Üniversitesi projesinin de zemin yaratma çalışmalarına başlandı.

İstatistik verilere göre İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılması tartışmaları şiddete teşvik eder ve şiddeti artırırken sözleşmeden çekilmeye bahane olarak sunulan "eşcinselliği meşrulaştırıyor" ve "aile değerlerini" yok ediyor söylemleri bir yandan da eşcinselliği normalin dışında göstermiş ve eşcinsel bireyleri hedef haline getirmiştir. İktidar her seferinde kendi faşist rejimini devam ettirebilmek için heteronormatif, erkek egemen politikalarını "kutsal aile ve değerler" kisvesi altında pazarlarken yine istatistiklere göre kadınlar en çok evlerinde öldürülüyor. Bahsettikleri kutsal aile bağları; kadının evde köleleştirilirken emeğinin, ev içi varlığının sömürülmesi, kadın iradesi yok edilirken aynı zamanda kimliksizleştirilerek hayatın fiili alanlarından koparılmasıdır.

Bianet'in her yıl açıkladığı "Erkek Şiddeti Çetelesi"ne göre 2020 yılında 284 kadın öldürülürken 255 kadının ölümü şüpheli durumda kaldı. Erkekler 2020 yılında 96 kadına cinsel istismarda bulunurken, 792 kadına şiddet uyguladı ve 147 kadını taciz etti. 2020 yılının son günlerinde 3 kadın aynı gün içerisinde katledildi. Aslında katledilen bu üç kadın; söylenen kutsal aile kavramının bahane olduğunun, erkeklerin sırtını bu sisteme ve sistemin onlara yarattığı "erkek konfor alanına" dayadığının kanıtı niteliğindeydi. Zira Aylin Sözer reddettiği, Selda Taş evli olduğu ve Vesile Sönmez ise oğlu olan erkek tarafından katledildi. Tablo açık bir şekilde bizlere göstermektedir ki kadınların yaşamları yer, zaman, kişi fark etmeksizin fail erkeklerin ve bu erkeklerin gücünü aldığı erkek egemen sistemin ellerine bırakılmıştır. Son 6 yılda görülüyor ki kadın cinayetlerinin en çok işlendiği yıl sözleşmenin kaldırılmasının gündeme getirildiği 2019 yılıyken, son 10 yılda kadın cinayetlerinin düşüş gösterdiği tek yıl sözleşmenin imzalandığı 2011 yılıdır. Bu tablo gösteriyor ki şiddet erkek egemen ve

kadın düşmanı politikalardan besleniyor.

Tüm bunlara, siyasal islamın sinsi bir şekilde yürütmeye çalıştığı kadın politikasına, iktidarın hayatın her alanında yürürlüğe sokmaya çalıştığı erkek egemen zihniyete rağmen kadın özgürlük mücadelesi bir adım bile gerilemedi. Yaratmaya çalıştıkları sistemde, kendilerine ve rejimlerine hizmet edecek "uysal kadın" kavramına karşılık, karşılarında gün geçtikçe cesur adımlar atan, sokaklardan geri adım atmayan kadınları gören iktidar, her devrin çöküşte olan iktidarlarının yaptığı gibi giderek çirkinleşen, zalimliğini, barbarlığını gizlemeyen bir hal almış durumda. İktidarın İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılmasını istemesinin temel nedeninin 18 yıllık iktidarlarında kadınları sindirememesi olduğunu ve sokağa çıkma cüreti gösteren, dayatılan makbul kadın kimliğini kabul etmeyen, makbul yaşam olgusunu yıkan kadınları bastırmak için bir yol olarak gördüğünü kavramalıyız. Nitekim iktidar burada da güçlü bir kadın iradesiyle karşı karşıya kalmış ve tekrar kadınlar tarafından yenilgiye uğratılmıştır. Kadın cins özgürlük mücadelesinin önündeki en büyük engel erkek egemen politikalar iken, AKP-MHP faşist ittifakı tüm baskılarına, kadın düşmanı politikalarına rağmen kadın mücadelesinin önüne, kadınların sokağa çıkma iradesinin önüne set koyamamıştır. Aksine giderek büyüyen bir bilinçlenme ve kendi kaderini tayin etme gücüyle karşı karşıya kalmıştır.

Faşist rejim ezilenlerin, işçilerin, LGBTİ+'ların ve de azınlıkların üzerindeki baskısını artırırken yine bu baskıların en saldırgan olanları kadınlara ve kadınların yaşamlarına dönük olanlar olmuştur. İktidarın gün geçtikçe artan faşist uygulamaları, ırkçılıktan ve şovenizmden beslenen nefret dili, ev içi şiddet olaylarını tetiklemekte ve gözler önünde şiddet uygulamaktan çekinmeyen failler yaratmaktadır. Bugüne kadar katledilen, kaybettirilen, evinde şiddete maruz kalan, duvarların ardında hala sesini duyamadığımız şiddetin ve cinsel istismarın gölgesinde yaşayan kadınların varlığı bir gerçekliktir ve bu gerçeklik yasaların kadınları koruyamadığının kanıtıdır. Yasalar kadınları korumak için değil erkek egemenliğini meşrulaştırmak ve kadınları pasifleştirerek yaşamdan izole etmek için dizayn edilmiştir. Biz kadınlar yaş, yönelim, sınıf, etnik köken fark etmeksizin evlerimizde, okullarımızda, sokaklarda veyahut yaşamın günlük akışında var oluşumuz için mücadele ediyoruz.

Tüm bunlara, faşist şefliğin ve rejiminin dilinden düşmeyen nefret söylemlerine rağmen aktarılanın aksine toplumun yalnızca %7'si İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasını savunuyor. Kuşkusuz bunda kadın hareketinin ve genç kadınların sokak sokak yürüttüğü çalışmaların, eylem alanlarında güçlü bir şekilde ifade ettiği "İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmeyeceğiz" kararlılığının payı büyüktür. Bundandır ki iktidar bir sindirme politikası olarak kadın örgütlerine saldırmakta, terörize etmekte ve hedef göstermektedir. Bu bize asıl olarak şunu göstermiştir; evet biz kadınlar varlığımızla, sesimizle, sözcüklerimizin gücüyle onların en büyük korkularıyız. Mücadeleyi terk etmeyen ve direniş alanlarının en önünde olan kadınlar, İstanbul Sözleşmesi'ni kaldırtmayacaktır ve faşist şefliğin keyfi kadın politikalarına da boyun eğmeyecektir.

Kadınların büyüyen isyanı, sokağa çıkma iradesi, Şule Çet davasının sahiplenilmesi, katledilen kadınların adaletinin alınması ve şu anda Gülistan Doku özelinde kaybettirilen kadınların sahiplenilmesi; kadınların örgütlü mücadele ile tanışmasında etkili olmuş ve belirli algı yöntemleriyle oluşturulan "örgütlü olmanın tehlikeli olduğu" algısı yıkılmıştır. Kadınlar, bu süreçler içerisinde örgütlü bir şekilde hareket etmenin kadınlar ve adalet bekleyen tüm kesimler için tek adalet ve yaşam yolu olduğunu görmeye başladılar. Bizlere düşen, bu bilinci kadın kitlelere ulaştırırken aynı zamanda iktidarın kadınları baskılamak için yarattığı yolları kapatmak ve hatta başlarına yıkmaktır.

Elbette ki faşizmin iktidarını devam ettirebilmek için saldırdığı ilk yer, kendi sonlarını yaratacaklarını bildikleri alanlardır. Kadın özgürlük hareketi bu yüzden iktidarın hedefindedir. Kadınlar iktidarın baskı rejimini geriletmekteki direnişlerinde çok iyi fiili bir mücadele vermiştir. Var olan krizler devrimci fırsatlar olarak görülmeli ve bu fırsatlar kadın özgürlük mücadelesinin eşik daha atlatılmasında bir yol olarak açılmalıdır. Bu 8 Mart'ta da örgütlülüğümüzün, bir aradalığımızın, kadın yoldaşlığımızın gücünü evlerden sokaklara taşarak, eylem alanlarında gösterelim;

Bizler tarihten bugüne mücadeleyi ilmek ilmek ören kadınlarız,

Bizler yok etmeye çalıştığınız fakat direnişin simgesi olan Mirabel Kardeşleriz,

Bizler mücadeleden bir adım bile geri atmayan ancak öldürerek susturduğunuzu sandığınız Rosa'yız,

Bizler öfkesiyle sizleri yaşamının son anına dek mağlup etmiş Ulrike'yiz,

Bizler bugün hala İran'da, Afganistan'da direnişte olanlarız,

Bizler Rojava'da devrimi yaratanlarız!

Tüm kadınlara sevgilerimle; direnişle, dayanışmayla kalın. Yaşam bizimdir!

Hayatımız, Kararlarımız ve Liseler Bizim!

Berfin Polat

Tüm dünyayı sarsan Covid-19 salgını birçok kişinin ölümüne sebep olurken bunların yanında işsizliğe, ekonomik krizin derinleşmesine, yaşam kalitesinin en az seviyeye düşmesine kısacası hayatın durma noktasına gelmesine sebep oldu. Bu içinde bulunduğumuz pandemi dönemi, birçok yasağı ve kısıtlamayı da beraberinde getirdi. Uygulanan yasaklardan en çok etkilenen kesimlerden biri ise liseliler oldu. Covid-19 önlemleri kapsamında eğitim ve öğretime ilk olarak kısa bir süreliğine daha sonrasında pandemi koşullarının ağırlaşması sebebiyle uzunca bir ara verildi. Liselerin kapalı olmasıyla birlikte EBA üzerinden uzaktan eğitime geçildi, bu da birçok sorunun ortaya çıkmasına yol açtı. Yatılı okuyan liseli öğrenciler bu süreçte aile evlerine dönmek zorunda kaldılar. Yeterli ekipman desteği sağlanmayan, internet erişimi sorunu yaşayan milyonlarca öğrenci uzaktan eğitime ulaşamadı yani öğrencilerin eğitim hakkı gasp edildi. Yeterli altyapısı olmayan EBA, defalarca çöktü. Halihazırda var olan niteliksiz eğitim sorunu, Covid-19 salgınının beraberinde getirdiği sorunlarla ve yasaklarla daha da derinleşti. Öğretmeyen, yarıştıran bu niteliksiz eğitim sisteminin bir ürünü olan YKS sınavı, pandemi koşulları sebebiyle ertelendi. Daha sonrasında AKP iktidarının yaz aylarında turizm sektöründen elde edeceği kar ve sermayedarları güçlendirmek için bir günde aldığı karar ile YKS sınavı, öğrencilerin sağlığı düşünülmeksizin, hiçe sayılarak öne çekildi. Liseliler, gerek sosyal medya eylemleri gerek sokaklarda pankart, ajitasyon gibi eylemler düzenleyerek bu karara itiraz ettiler fakat öğrencilerin sesini duymak istemeyen, taleplerine kulak tıkayan iktidar, milyonlarca öğrenciyi salgın koşullarına rağmen eşitsiz ve niteliksiz eğitim sisteminin bir ürünü olan YKS sınavına girmeye mecbur bıraktı. "Sen kızsın, şunu yapma, buna bakma, oraya gitme, şununla konuşma" tarzındaki toplumsal baskılar, günümüzde liselerin kapanmasıyla ve 20 yaş altı yasağın da gelmesiyle birlikte aile evinde çokça vakit geçiren, aile ile bir arada kalan liseli genç kadınların maruz kaldığı sorunların başında oldu.

Liseli genç kadınlar, okulda, aile evinde, dijital ortamlarda, yaşantısını sürdürdüğü birçok alanda tacizci erkeklerin tehdidi, baskıcı ailelerin baskılama çabaları ile karşı karşıya kalıyor. 2020'nin başında Ankara'nın Çubuk ilçesinde lise son sınıf öğrencisi olan 17 yaşındaki Şeyma Yıldız, babası Harun Yıldız tarafından "Erkek arkadaşı var." bahanesiyle öldürüldü. 2017 yılında İstanbul Pendik'te 17 yaşındaki lise öğrencisi Helin Palandöken 22 yaşındaki Mustafa Yetgin isimli erkek tarafından okulundan çıktığı esnada pompalı tüfekle vurularak katledildi. Helin Palandöken'in daha önce sosyal medyada kendisini taciz eden birisinin olduğunu, sokağa çıkmaya korktuğunu söylemişti. Birçok liseli genç kadın ev

içinde, sokakta, okullarda, sosyal medyada gördüğü baskı, kısıtlama, şiddet, taciz, "makbul kız çocuğu" kalıplarına sokulmak istenmesine ve hayatlarının kısıtlanmasına karşı dayanamayarak intihar ediyor. Liselerde genç kadınların yaşamlarına yönelik bir diğer saldırı ise yıllardır erkek egemen bakış açısı ile hazırlanan ders müfredatlarının kitapları üzerinden yapılıyor. Erkek egemen sistem eğitim ve öğretimde ders müfredatına eklediği konular ile genç kadınlara "makbul kadın" rolünü biçmek istiyor. Liselerde büyük bir baskı ve kontrol sistemi var. Lise öğrencisi LGBTİ+'lar aile hayatlarında ve okul okudukları dönemde cinsel kimlikleri sebebiyle birçok sorunla karşı karşıya kalıyorlar. Okullarda psikolojik ve fiziksel açıdan şiddete, tacize, zorbalığa, dışlanmaya ve her türlü kötü muameleye maruz kalıyorlar. LGBTİ+'ların varoluşları hastalık, sapkınlık, günah, ahlaksızlık ve diğer olumsuz sıfatlarla tanımlanıyor. Bu durum da LGBTİ+'ları kimliklerini gizlemeye, olmadıkları biri gibi davranmaya çalışıyor; depresyona ve intihar düşüncelerine itiliyorlar. Oysa eşcinsellik tıp dünyasında bir hastalık değil, insan cinselliğinin olağan çeşitliliğinin bir görünümü olarak kabul ediliyor. Cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği nedeniyle baskı ve ayrımcılığa uğrayanlar okulda, işte, evde, sokakta yaygın bir dışlanmaya maruz kalıyorlar. Yaşama, çalışma, barınma, sağlık ve eğitim gibi en temel hakları yok sayılıyor. Ders kitaplarındaki erkek egemen aklının düşmanca ifadeleri ve önyargılarıyla kuşatılan lise dönemi, homofobi, transfobi ve bifobi açısından da büyük sıkıntılarla dolu. Liseli genç kadınlar ve LGBTİ+'lar ilkokuldan başlayıp lise çağlarına kadar erkek egemen bakış açısının hakim olduğu ders müfredatlarının bir nevi özel hedefi haline gelmiştir. Ders kitaplarında kadınların çoğunlukla aile içinde, anne ve ev işlerinin asli sorumlusu olarak temsil edildikleri yönünde söylemler, yazılı ve görsel olarak örneklendirmeler ile sıkça mevcut. Ders kitaplarında kalıplaşmış toplumsal cinsiyet rollerini meslekler üzerinden pekiştiren eğitim sistemi, erkekler için çok farklı meslek örnekleri gösterirken kadınlar için sadece "ev hanımı, anne, ev işleri" rollerini meslekmiş gibi, sadece kadına ait bir "kadın göreviymiş" gibi gösteriyor ve "kadın çalışmaz, oturup çocuklarına ve evine bakar, kadının yeri evidir" diyerek kadınları ve hayatlarını sınırlandırmak istiyor. Okullarda bu konuların işlenmesi eşitsizlikleri, ayrımcılıkları besleyen ve güçlendiren, toplumda cinsiyetçi kalıp yargılarının çok daha kolay bir şekilde kabul edilmesine, normalleştirilmesine ve cinsiyete dayalı geleneksel rol dağılımı yapılmasına yol açıyor. "Kız Meslek Liseleri, Kız İmam-Hatip Liseleri" gibi liselerin kurulması ile genç kadınları toplumsal alanlardan soyutlayan bu sistem, kadın üniversiteleri projesi ile de genç kadınları sosyal alanlardan izole etmeyi, bu sayede makbul kadın sınırlarını çizmeyi hedefliyor. AKP Milletvekili Ali Boğa; "Bütün okulları imam hatip okulu yapma şansını elde etmiş durumdayız." diyerek liseli genç kadınların hayatını, kararlarını, yaşamını, okuyacağı okulu, görmek istediği dersi seçme hakkını yani eğitim ve yaşama hakkını gasp etmeyi ve ellerinden almayı istediklerini kanıtlamıştır. AKP iktidarı her fırsatta eğitim sistemini islamiyete dayalı, niteliksiz, anti-bilimsel bir hale getirmek için çabalıyor. Kadın düşmanı bu politikalar her geçen gün daha da artmış bulunmakta. Liseli genç kadınlar, uygulanan bu kadın düşmanı politikalar ile aile ve toplumda ikincil duruma düşürülmek isteniyor. Biz liseli genç kadınlar ve LGBTİ+ liseliler olarak erkek egemen sistemin cinsiyetçi eğitim müfredat yolu ile üzerimizde kurmak istediği baskının, geleceğimizi erkek aklı ile tahakkümü altına almak istediğinin farkındayız. Hayatlarımızı ve kararlarımızı yok sayanlara karşı mücadelemizi okullarımızda, aile evlerinde, yaşamın her alanında, bulunduğumuz her yerde sürdüreceğiz. Toplumsal cinsiyet rolleri ile bizleri "makbul kız çocuğu, makbul kadın" kalıplarına sığdırmak isteyenler bilmelidir ki biz kadınlar sizin sınırlarınıza itaat eden değil isyan edenler olacağız. Cinsiyetçi eğitim müfredatını da hayatlarımızı sınırlandırmak isteyenleri de kabul etmiyoruz. Biz liseli genç kadınlara dayatılan bu cinsiyetçi, homofobik, niteliksiz ve anti-bilimsel eğitim sistemini de, çizilen sınırları da tanımıyoruz ve bu sınırları isyanımızı sokaklarda örgütleyerek aşacağız. Tüm liseli arkadaşlarımızı bu isyanın bir parçası olmaya, hayatımızı ve geleceğimizi savunmaya, mücadele etmeye çağırıyoruz. Gücümüz birliğimizdendir!

KURAM

Ya Tüm Türlerin Kurtuluşu Ya Yok Oluş

| *Rengin Oğuz*

Gündelik hayatta kızgın olunca dile getirilen cinsiyetçi ve türcü olan bazı kelimeler erkek egemenliğinin otoriter ve hiyerarşik yapısını ortaya koyar ve gündelik hayatta hızla artan hayvana ve kadına uygulanan şiddet, tecavüz normalleştirilir ve artık bunun kadınların ya da hayvanların kaderi olduğuna ikna yaratılır.

Kadının beş bin yıllık ezilmişliğini daha da derinden hissettiren tam da bu zamanlarda kadınlar; "kadın özgürlük mücadelesini" ve tüm bu sisteme karşı nesne değil özne olduğunu gösteriyor. Ataerkil sistem kendini yarattığından beri kadınlar üzerinde tahakkümünü arttırdı ve kadını nesneleştirmeye devam ederken ayrıca hayvanlaştıran erkek egemen sistemini yarattı. Burada ise etin cinsel politikasını hayatımıza empoze eden egemenlik güncelliğini koruyor.

Peki etin cinsel politikası nedir? Etin cinsel politikası; kadınları hayvanlaştıran, hayvanları da cinselleştirip, dişileştiren bir davranış bütünüdür. Böylelikle ataerkil kültür kadınları ve daha çok dişi hayvanları kayıp göndergeye dönüştürerek cinsel bir politikaya hapsediyor. Etin Cinsel Politikası'nda Carol J. Adams dişi hayvanlar ile kadın bedeni arasındaki ilişkiyi "kayıp gönderge" olarak dile getiriyor. Et, yumurta ve süt ürünleri için dişi hayvanın doğurganlığı üzerine kurgulanmış sistemin kadınlara yönelik tecavüzün bir benzeri olarak ortaya çıktığını ifade eden Adams, hayvanlarda ve kadınlarda kayıp haline getirilen şeyin ortak olduğunu fark etmiştir. Nesneleştirme-parçalama-tüketme biçimindeki şiddet döngüsü tamamlanır ve kayıp gönderge böylelikle oluşturulmuş olur.

Yapılan pek çok araştırmada erkeklerin "et yemeyi" erkek olmakla bağdaştırdığı sonucuna varılmıştır. Cinsiyetçi pek çok erkek -insan- kimliklerini inşa etme aracı olarak et yemeyi kullanmaktadır. Et yemenin ya da hayvana tecavüz etmenin erkekliği güçlendirdiğine eski çağlardan beri inanılırdı ve böylelikle hayvanlara hükmetmenin başka bir yolunu bulmuşlardı. Avcı toplayıcı dönemlerde eti getiren erkek olduğu için değerli olanın kontrolü de erkeğe ait olmalıdır. Ava gidenin erkek olması ve etin erkek yiyeceği olduğu ikna edildiğinden beri kadınların da yiyeceği bitkiler olarak günümüze kadar ulaştı. Eskiden günümüze et yemeyi erkeklerin dünyasına atfederken, sebze, meyve yemeyi kadınlara atfeder ve buradan kadınlık ve erkeklik gibi cinsiyetçi bir yaklaşımı tayin eder. Nasıl ki kadını zayıf ve edilgen tanımlıyorsa; sebze, meyve yemeyi de kadınlıkla bağdaştırdığı için bunu temelde zayıflık olarak görme eğilimi sergiler. Erkekler et yememeyi kadın olmakla bağdaştırdıkları gibi veganlığı da kadınsı olarak görmekte ve aslında ataerkil toplumun yapı taşı olan kadın olanı küçümseme,

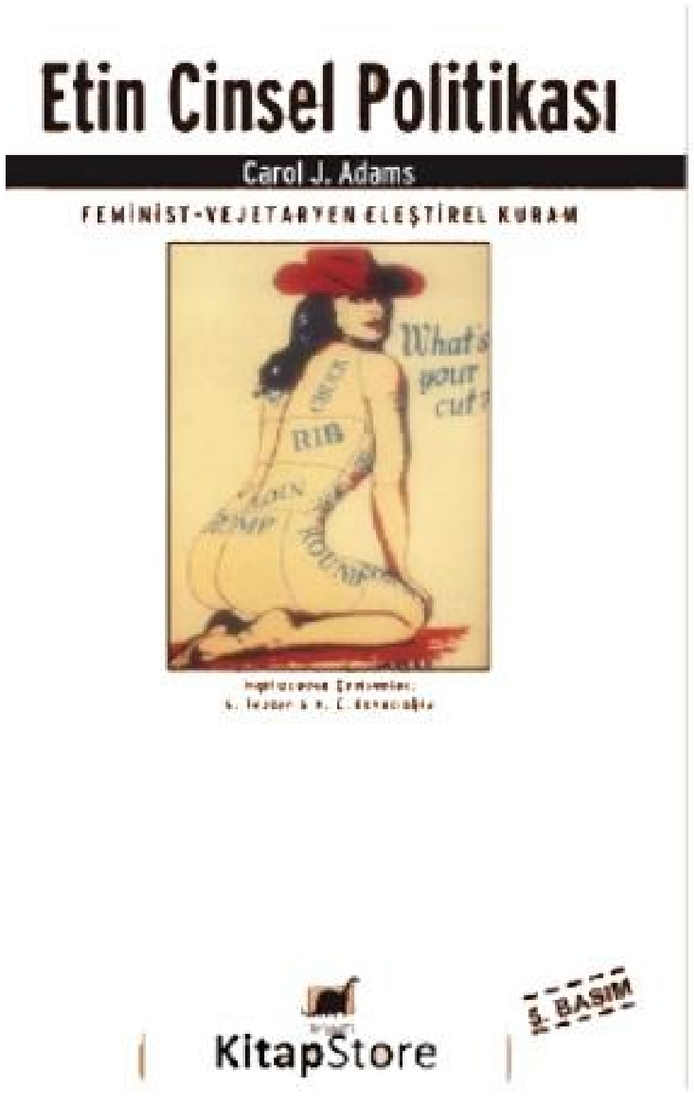
ezme rolünü burdan da üretmektedir. Nitekim cinsiyetçi erkekler vegan/vejetaryen olan hemcinslerini çoğu zaman alaya alan bir tavır takınırlar ki bunun altında aslında onu kadınsı veya feminen bularak, kadın varlığıyla bağdaştırarak aşağılamak yatmaktadır, bu da cinsiyetçiliği gizli bir şekilde yürütme, bilinçlere sızdırma ve normalleştirmenin ilk yerlerinden birisidir. Tüm süreçler bize gösteriyor ki ataerkillik ve cinsiyetçilik sofralarda ve her öğünde kendini yeniden yaratmaktadır. Kadına şiddetin ya da bir kadını katletmenin ise her zaman bir sebebi vardır ya da yıllardan beri hep bir sebebi olmuştur. "Erkek egemenlik"; kadına şiddet uygulamanın "adam gibi adam" (!) olmanın kanıtı olarak görmüştür; çünkü gücünü, özneyi ortadan kaldırdığı ve nesneleştirdiği kadının üzerinde kullanıp kendini kanıtlıyor. Et yemenin ve kadına şiddet uygulamanın erkeğin gücüne güç kattığının düşüncesi ile bu şiddet kendini bu sistem içerisinde döndürmeye devam ediyor. Aslında her öğünde erkek egemenliği bir kez daha ilan edilmiş, meşrulaştırılmış oluyor.

Kadınların maruz bırakıldığı baskı, taciz, tecavüz, tartışmasız hayvanlarda tanımlanması daha kolay olan bir istismar biçimidir; çünkü ataerkil sistemde kadınlardan daha önce hayvanlara yabancılaşılmıştır. Kadınların ve hayvanların yaşadığı zorbalıklar, tacizler, tecavüzler aynı değildir ama aslında bugün aynı olan şey iki meselenin de failinin bir olmasıdır. "Erkek egemenlik".

Yumurta için kafese hapsedilmiş tavuklar, süt için yapay dölleme adı altında tecavüz edilerek hamile bırakılan inekler... Dişi hayvanlar, hayvan olmalarının üstüne bir de dişi oldukları için iki kat sömürülüyor. Bugün erkek egemen bu sistemde kadınlar; anne, işçi, öğrenci... oldukları için iki kat daha sömürülüyor ve şiddete maruz bırakılıyor.

Cinsel şiddet ve et yemenin ortak sebeplerinden bir tanesi ise ataerkil (cinsiyetçi, türcü...) dildir. Dil ile gerçekleştirilen tüketim ve şiddet kadınları, hayvanları nesneleştirmekte ve gerçek anlamını yitirtmektedir. Şiddetin normalleştirilmesinin hayvan şiddetiyle doğrudan bir ilişkisi olduğunu görmek gerekiyor. Gündelik hayatta kızgın olunca dile getirilen cinsiyetçi ve türcü olan bazı kelimeler erkek egemenliğinin otoriter ve hiyerarşik yapısını ortaya koyar ve gündelik hayatta hızla artan hayvana ve kadına uygulanan şiddet, tecavüz normalleştirilir ve artık bunun kadınların ya da hayvanların kaderi olduğuna ikna yaratılır.

Kadınların kaderinde ve doğasında; ailesine bakmanın, çocuk doğurmanın, ev temizliği yapmanın var olduğu normalleştirilmiştir. Hayvanların doğasında ise yaşam alanlarını yok ettiğimiz, tek bir yeşil alan bırakmadığımız, betonlarla sardığımız şehirlerin sokaklarında; yaşamanın olduğu savunulur. Bu sokakların tecavüze, şiddete çıktığını da her geçen gün önümüze düşen haberlerle görebiliyoruz ve aslında kader tanımını da doğrudan haberlerde var olan dil ile de görebiliriz. "KADINA ŞİDDET", "HAYVANA ŞİDDET" burada kim tarafından şiddet uygulandığını görmek imkansız çünkü sadece bir hayvana ya da kadına şiddet gerçekleştiriliyor. Dilde, medyada hayatın her alanında; kadına, hayvana olan cinayeti, şiddeti meşrulaştırmaya devam eden erkek egemenliğinin aile yapısının içinde daha fazla nesneleşen kadın ve hayvan, özgürce yaşamanın hasretini çekmektedir.

Hayvanların konuşamadığına hemfikiriz ama acıyı hissedebilen canlılar olduğunu da hepimiz iyi biliyoruz. Kadın cinayetlerinin politik olduğunu söylediğimiz her an hayvan cinayetlerinin de politik olduğunu dile getirmeli, veganizmde buluşmalı ve tüm hayvanların özgürlüğü için mücadele vermeliyiz. Veganizm, klasik kimlik ve yaşam tayinlerinin ötesinde yeni bir –cins özgürlüğünü benimseyen- kimliğin inşası için adım atan, insanın doğa üzerinde kurduğu hegemonyayı yıkabilecek ve bu temelde tüm türlerin özgürlüğünü sağlayabilecek bir hareket olduğu gibi politik bir duruştur.

Hiçbir zulüm birbirinden bağımsız değildir. Bugün kadın ve LGBTİ+ özgürlük mücadelesi ile birlikte hayvan özgürlük mücadelesinin de verilmesi gerektiğini savunmalıyız. Failleri tanıyoruz;
Yeryüzündeki tüm türlerin özgürlüğü için mücadele vermeye devam edeceğiz. Ya tüm türlerin kurtuluşu ya yok oluş!

PORTRE

Adanmış Bir Kadın Devrimci; Monika Ertl

Dilan Çelik

Monika Ertl, 7 Ağustos 1937 tarihinde Münih, Almanya'da dünyaya geldi. Alman kaşif, yazar, antropolog, film yapımcısı Hans Ertl'in kızıdır Monika. Monika çocukluğunu, yetişkinlik çağını Nazizmin yarattığı yıkıcı ortamda geçirdi ve faşizmin baskılarını her daim hissetti. Monika büyürken, fikirleri oluşurken daima Nazizmin yarattığı yıkıcı etkiyle sarsıldı ve düşünceleri bu dönemlerde şekillenmeye başladı. 1952 yılında ailesi ile birlikte Bolivya'ya yerleşti. 15 yaşında Bolivya'ya yerleşen Monika, bu sırada filmlere ilgi duymaya başlar. Babasından öğrendikleri ile film çekimlerine yönelmeye başlar ve birkaç film çeker. Aynı zamanda tarihin önemli kadın film yönetmenlerinden biridir, Monika Ertl. Bu sırada düşüncelerini, yaşamını faşizmin ve baskının tam karşısında konumlandıran Monika'nın Che Guevara'ya olan hayranlığı ve idol alışı günden güne artar. Nazizmin faşist politikalarına karşı mücadeleye atılan Monika, mücadelesinde her zaman Che Guevara'yı örnek aldı kendisine. Yaşamını örerken ezilen halkların yanından hiç ayrılmadı. Alman bir maden mühendisi ile evliliğini bitiren Monika boşandıktan hemen sonra farklı bölgelere giderek ezilen, işçi ailelerin çocukları için yardım toplar. Bu sırada işçi sınıfı ile günden güne yakınlaşan Monika'nın düşünceleri daha da radikalleşir. Tüm bunlar yaşanırken ailesi tarafından evden kovulur. Kısa bir süre sonra ise Guevarist milislerin oluşturduğu ELN'ye (Ulusal Kurtuluş Ordusu) katılır. 4 yıl gerilla kamplarında eğitim alır ve Che Guevara'yı katleden, Bolivya ordusundan olan Roberto Quintanilla Pereira'dan intikam almak Monika'nın hayattaki en büyük gayelerinden biri olur. Yaşamını artık Che'nin intikamını almak için temellendiren Monika, her adımını bunun üzerine atmaya başlamıştır. Bu sırada ise Roberto, öldürülme endişesi İle Bolivya Hamburg konsolosluğuna tayinini ister ve oraya yerleşir. Hemen ardından Monika sahte bir pasaport çıkartarak bir Avusturya vatandaşı kimliği ile Almanya'ya yola koyulur. Artık önünde hiçbir engel kalmamış olan Monika, Che'nin intikamını almaya hazır olan bir kadın devrimcidir. Roberto Pereira'yı cezalandırmak için yola koyulan Monika, tarihler 1 Nisan 1971'i işaret ettiğinde kuşandığı devrimci iradesi ile Che'nin intikamını almaya Bolivya Hamburg konsolosluğuna gider. Kendisini Roberto ile görüşme talebinde bulunmak isteyen bir Avustralya vatandaşı olarak tanıtır. Roberto ile yüzleşme vakti gelmiştir. Roberto'nun odasına girer ve yakın mesafeden Colt Cobra 38 Special silahı ile 3 el ateş ederek Roberto'yu öldürür. Ardından ise çıkarken "Ya Zafer Ya Ölüm!" yazılı bir not bırakır. Che Guevara'nın intikamını alan Monika, Fransa'ya gider ve yaşamını 2 yıl orada sürdürür. 1973 yılında ise Bolivya'da görülür ve devrimci hareketi engellemek için faaliyet yürüten, Bolivya Hükümeti çalışanı Ajan Klaus Barbie adında faşist bir erkek tarafından katledilerek 12 Mayıs 1973 günü yaşama veda eder.

Monika'nın ölümü sıradan bir ölüm değildi, o yaşamı boyunca Nazizme, faşizme ve onun kirli politikalarına karşı savaştı. Yaşamını bu şekilde temellendirdi. Attığı her adımını bir devrimci olarak attı. Bugün 2021'de hala büyük hayranlıkla kendimize idealize ettiğimiz Monika'nın yaşamı bizlere ilham vermeye devam ediyor. Monika, Che'nin intikamını elbette tüm devrimciler adına almıştı.

Günümüzde ise faşizm en sert haliyle sürüyor. Kadınlara yaşamı dar eden erkek egemenliğine karşı Monika olmalıyız. Lise sıralarında, üniversite kampüslerinde, fabrikalarda kısacası yaşamın her alanında Monika'nın ruhu bizlerledir. Faşizme karşı ezilenler olarak özgür ve insani yaşamı örerken bu yolda her birimiz Monika'yı örnek almalıyız. Düşünceleri ve attığı her adım kadın özgürlük mücadelemizde yaşıyor.
"İntikam Almak Uzun Bir Yol Değildir!"

Kaktüs

Genç Kadın Derneği

1 YAŞINDA!

"İsyanımızın dünyanın dört bir yanını sardığı, ayak seslerimizin erkek egemenliğinin tahtını sarstığı bu günlerde kadınlara ait bir mekanın, ''Kaktüs''ün açılışını duyurmak ve onun heyecanıyla merhaba demek ne güzel." diye başlamıştık yolculuğumuza. Dayanışma ile ilmek ilmek ördüğümüz kadınlara ait Kaktüs, bugün 1 yaşında!

1 yıllık bu serüvenimizde an geldi aynı sofrayı paylaştığımız an geldi bir sokak eylemine hazırlandığımız yer oldu, Kaktüs. Duvar boyasından, kitaplığına, koltuğuna, masasına, sandalyesine her parçasına emeğimizi koyduk. Öz-savunma derslerinden, film gösterimlerine, kermeslere, İngilizce derslerine, atölyelere birlikte öğrendik, ürettik ve paylaştık. "Henüz yolun başındayız. Kozamızı çatlattık, uçmayı düşleyen tırtıllarız. Kadın dayanışması ile güçlenecek ve kanat çırpacağız." demiştik. Dayanışmamızın gücüne, yol arkadaşlığımızın güzelliğine ve kadın özgürlük mücadelemizin zaferine olan inancımızı Kaktüs'le pekiştirdik.

Mutlu, gururlu ve kararlıyız. Başaracağız.

İyi ki doğdun, iyi ki varsın Kaktüs!

Osmanağa Mah. Mürver Çiçeği Sok. Fikret Erkmen İş Merkezi 10/4 Kadıköy/İstanbul

Lgbti+ Fobiyi, Kadın Düşmanlarını, Kayyumları

Erkek Egemenliğini ALTÜST ET!

#8Mart'taSokağa

